ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 9. septembra 2011 *

Vo veci T-25/06,

Alliance One International, Inc., so sídlom v Danville, Virgínia (Spojené štáty), v zastúpení: C. Osti a A. Prastaro, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne É. Gippini Fournier a F. Amato, neskôr É. Gippini Fournier a N. Khan, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2005) 4012 v konečnom znení z 20. októbra 2005, ktoré sa vzťahuje na konanie podľa článku 81 ods. 1 [ES] (Vec COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabak – Taliansko), a subsidiárne návrh na zníženie pokuty uloženej Alliance One International,

* Jazyk konania: angličtina.

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi, sudcovia E. Cremona (spravodajkyňa) a S. Frimodt Nielsen,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. septembra 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, Alliance One International, Inc. (ďalej len „Alliance One“), je americkou spoločnosťou so sídlom v Spojených štátoch amerických, ktorá vedie skupinu vzniknutú splynutím spoločností Dimon Inc. (ďalej len „Dimon Inc.“) a Standard Commercial Corp. (ďalej len „SCC“), uskutočneným 13. mája 2005, teda po skončení predmetného porušovania.

2 Počas trvania porušovania boli spoločnosti Dimon Italia Srl a Transcatab SpA, ktoré sú dvomi zo štyroch hlavných podnikov zaoberajúcich sa prvotným spracovaním surového tabaku so sídlom v Taliansku (ďalej len „spracovatelia"), dcérskymi spoločnosťami 100 % ovládanými v uvedenom poradí spoločnosťami Dimon Inc. a SCC, ktorých právnym nástupcom je Alliance One.

A — *Správne konanie*

3 Komisia Európskych spoločenstiev zaslala 15. januára 2002 podľa článku 11 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, Prvého nariadenia implementujúceho články [81 ES] a [82] ES (Ú. v. ES, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/01, s. 3), profesijným združeniam talianskych spracovateľov a producentov tabaku, a to Associazione professionale trasformatori tabacchi italiani (APTI, profesijné združenie talianskych spracovateľov surového tabaku) a Unione italiana tabacco (Unitab, Talianska tabaková únia), žiadosti o informácie týkajúce sa talianskeho trhu so surovým tabakom.

4 Dňa 19. februára 2002 Komisia prijala žiadosť o oslobodenie od pokút od spracovateľskej spoločnosti Deltafina SpA, ktorá je členom APTI, na základe oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES 2002, C 45, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci"). Dňa 6. marca 2002 jej Komisia poskytla podľa bodu 15 uvedeného oznámenia podmienené oslobodenie od pokút.

5 Dňa 4. apríla 2002 Komisia prijala žiadosť o oslobodenie od pokút podľa bodu 8 oznámenia o spolupráci a subsidiárne žiadosť o zníženie akejkoľvek pokuty podľa bodov 20 až 27 uvedeného oznámenia od spoločnosti Dimon Italia, ako aj žiadosť o zníženie akejkoľvek pokuty podanú na rovnakom základe zo strany spoločnosti Transcatab.

6 Počas 18. a 19. apríla 2002 vykonala Komisia na základe článku 14 nariadenia č. 17 prešetrovanie v priestoroch spoločností Dimon Italia a Transcatab, ako aj v priestoroch spoločností Trestina Azienda Tabacchi SpA a Romana Tabacchi SpA.

7 Dňa 8. októbra 2002 oznámila Komisia spoločnostiam Dimon Italia a Transcatab, že keďže boli v uvedenom poradí prvým a druhým podnikom, ktoré predložili dôkazy o porušovaní v zmysle oznámenia o spolupráci, zamýšľa im na konci správneho konania znížiť pokutu, ktorá im bude uložená za prípadné konštatované porušenia.

8 Dňa 25. februára 2004 prijala Komisia oznámenie o výhradách, ktoré zaslala desiatim podnikom a združeniam, vrátane spracovateľov a materských spoločností niektorých z nich. Adresáti oznámenia o výhradách mali prístup k správnemu spisu, ktorého kópiu im na CD-ROM-e poskytla Komisia a na výhrady Komisie odpovedali zaslanými písomnými pripomienkami. Vypočutie sa následne konalo 22. júna 2004.

9 Potom, čo bol 21. decembra 2004 prijatý dodatok k oznámeniu o výhradách z 25. februára 2004, sa 1. marca 2005 konalo druhé vypočutie.

10 Po konzultácii s poradným výborom pre reštriktívne postupy a monopoly a vzhľadom na záverečnú správu vyšetrovateľa prijala Komisia 20. októbra 2005 rozhodnutie K(2005) 4012 v konečnom znení z 20. októbra 2005, ktoré sa vzťahuje na konanie podľa článku 81 ods. 1 [ES] (Vec COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabak – Taliansko) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorého zhrnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 13. februára 2006 (Ú. v. EÚ L 353, s. 45).

B — *Napadnuté rozhodnutie*

11 Napadnuté rozhodnutie sa v prvom rade týka horizontálneho kartelu vykonávaného na talianskom trhu surového tabaku zo strany spracovateľov surového tabaku (odôvodnenie 1 napadnutého rozhodnutia).

12 Komisia v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že v rámci tohto kartelu počas obdobia od roku 1995 do roku 2002 spracovatelia stanovovali obchodné podmienky pre nákup surového tabaku priamo od pestovateľov, ako aj pre nákup od tretích baliarní, najmä určovaním cien a podielov na trhu (odôvodnenie č. 1 napadnutého rozhodnutia).

13 Napadnuté rozhodnutie sa v druhom rade zaoberá aj dvoma samostatnými porušeniami, odlišnými od kartelu vykonávaného spracovateľmi, ku ktorým došlo v období od začiatku roka 1999 do konca roka 2001, a ktoré spočívali v tom, že APTI stanovilo zmluvné ceny, o ktorých malo v mene svojich členov rokovať s cieľom uzavrieť medziodvetvové dohody s Unitab a v tom, že Unitab stanovila ceny, o ktorých mala v mene svojich členov rokovať s APTI s cieľom uzavrieť rovnaké dohody.

14 V napadnutom rozhodnutí Komisia usúdila, že praktiky spracovateľov predstavujú jediné a nepretržité porušovanie článku 81 ods. 1 ES (pozri najmä odôvodnenia č. 264 až 269 napadnutého rozhodnutia).

15 V článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia pripísala Komisia zodpovednosť za kartel štyrom talianskym spracovateľom, spoločnosti Universal Corp., ktorá je materskou spoločnosťou spoločnosti Deltafina, ako aj spoločnosti Alliance One ako spoločnosti, ktorá vznikla splynutím spoločností Dimon Inc. a SCC. Komisia tiež v článku 1 ods. 2

napadnutého rozhodnutia konštatovala, že APTI a Unitab porušili článok 81 ods. 1 ES tým, že prijali rozhodnutie o stanovení cien, o ktorých potom rokovali v mene svojich členov pri uzatváraní medziodvetvových dohôd.

16 V článku 2 napadnutého rozhodnutia uložila Komisia podnikom uvedeným v bode 15 vyššie, ako aj APTI a Unitab pokuty (pozri bod 54 nižšie).

1. *Adresáti napadnutého rozhodnutia*

17 Bod 2.4 napadnutého rozhodnutia je venovaný určeniu jeho adresátov.

18 Na úvod Komisia odkazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej treba v kontexte súťažného práva pod pojmom „podnik" rozumieť hospodársku jednotku z hľadiska predmetu dohody, o ktorú ide, aj keď je z právneho hľadiska táto hospodárska jednotka zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb (odôvodnenie č. 325 napadnutého rozhodnutia).

19 V nadväznosti na to Komisia uviedla, že bolo preukázané, že počas trvania jednotlivých porušení sa spoločnosti Deltafina, Dimon Italia (neskôr premenovaná na Mindo), Transcatab a Romana Tabacchi, rovnako ako APTI a Unitab priamo zúčastnili konštatovaných porušení, a že teda každý z týchto podnikov a združení je adresátom napadnutého rozhodnutia (odôvodnenie č. 327 napadnutého rozhodnutia).

20 Komisia pokračovala vo svojej analýze skúmaním otázky pripísateľnosti protiprávneho správania niektorých dcérskych spoločností (Deltafina, Dimon Italia a Transcatab) ich materským spoločnostiam. V tejto súvislosti pripomenula, že počas trvania porušovania bola Deltafina 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti Universal, Dimon Italia 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti Dimon Inc. a Transcatab 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti SCC (odôvodnenie č. 328 napadnutého rozhodnutia).

21 Komisia najmä uviedla, že podľa judikatúry sa materská spoločnosť môže považovať za zodpovednú za protiprávne správanie svojej dcérskej spoločnosti, ak dcérska spoločnosť neurčuje svoje správanie na trhu nezávisle. V tejto súvislosti pripomenula, že ak vlastní materská spoločnosť celé základné imanie dcérskej spoločnosti, možno sa oprávnene domnievať, že skutočne vykonáva rozhodujúci vplyv na jej správanie, ak sa táto dopustí porušenia článku 81 ods. 1 ES (odôvodnenia č. 329 a 330 napadnutého rozhodnutia).

22 V odôvodnení č. 331 napadnutého rozhodnutia Komisia dospela k záveru, že v prípade spoločností Deltafina, Dimon Italia a Transcatab možno legitímne vychádzať z domnienky, že „nekonali nezávisle“, keďže sú, alebo v prípade spoločnosti Dimon Italia boli 100 % vlastnené svojimi materskými spoločnosťami.

23 Odmietnuc tvrdenie predmetných spoločností uvádzané v ich odpovediach na oznámenie o výhradách, že na to, aby bolo možné hovoriť o rozhodujúcom vplyve, nestačí len 100 % ovládanie, ale treba ešte ďalšie skutočnosti, Komisia spresnila, že domnienka takého vplyvu v prípade 100 % ovládanej dcérskej spoločnosti je vyvrátiteľnou domnienkou. Dôkaz opaku musí podať účastník konania, ktorý chce takúto domnienku vyvrátiť „vierohodnými dôkazmi“, pričom nemôže ísť iba o všeobecné informácie nepodložené presvedčivými dôkazmi (odôvodnenie č. 334 napadnutého rozhodnutia).

24 Komisia v tejto súvislosti postupne skúmala tvrdenia predložené materskými spoločnosťami, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie určené.

25 Komisia najprv odmietla všeobecné tvrdenie dotknutých materských spoločností o plnej zodpovednosti miestneho vedenia za činnosti ich dcérskych spoločností. To, že spoločnosti Dimon Inc. a SCC pri nadobudnutí 100 % podielu vo svojich dcérskych spoločnostiach ponechali existujúce vedenie, podľa Komisie nevylučuje výkon rozhodujúceho vplyvu uvedených materských spoločností na ich talianske dcérske spoločnosti, keďže je obvyklé zveriť bežné riadenie 100 % dcérskej spoločnosti miestnemu vedeniu (odôvodnenie č. 338 napadnutého rozhodnutia).

26 Podľa Komisie žiadny z týchto podnikov vo všeobecnej rovine nepreukázal, že by sa jeho skupina vyznačovala osobitosťami, v dôsledku ktorých by boli činnosti jeho dcérskej spoločnosti do značnej miery nezávislými od jeho vplyvu (odôvodnenie č. 339 napadnutého rozhodnutia).

27 Komisia v tejto súvislosti analyzovala pevnosť hospodárskych väzieb medzi spoločnosťami Deltafina, Dimon Italia, Transcatab a ich materskými spoločnosťami, ktorá dokazuje, že talianske dcérske spoločnosti tvorili so zvyškom svojej skupiny hospodársku jednotku. Komisia k tomu uviedla, že dotknuté skupiny sú najväčšími obchodníkmi s tabakovými listami na svete a že často nakupujú a uvádzajú na trh tabak nakúpený svojimi talianskymi dcérskymi spoločnosťami (odôvodnenie č. 340 napadnutého rozhodnutia).

28 Pokiaľ ide o Dimon Inc. a SCC, Komisia poukázala na to, že tieto dve spoločnosti spolu so svojimi talianskymi partnermi ovládali spoločnosti Dimon Italia a Transcatab ešte predtým, než v uvedených spoločnostiach získali celé základné imanie. Skutočnosť, že po tejto akvizícii „nevykonali žiadne zmeny vo vedení“ dcérskych spoločností, preto nemožno považovať za dôkaz o tom, že potom, čo sa stali výlučnými vlastníkmi, nevykonávali na členov vedenia žiadny vplyv. Komisia dodala, že v prípade spoločnosti Dimon Italia sa predstavenstvo skladalo iba zo zástupcov skupiny Dimon a že jeden z nich bol poverený výlučne každodennou správou podniku. Pokiaľ ide o prenesenie výkonných právomocí na generálneho riaditeľa spoločnosti Transcatab,

Komisia vyhlásila, že nemá k dispozícii žiadne informácie, ktoré by jej umožňovali konštatovať, že nebol vymenovaný skupinou SCC, rovnako ako ostatní členovia predstavenstva (odôvodnenia č. 341 a 342 napadnutého rozhodnutia).

29 Komisia v nadväznosti na to odmietla tvrdenie spoločností Dimon Inc. a SCC, že medzi nimi a ich dcérskymi spoločnosťami neexistuje žiadny komunikačný kanál (odôvodnenia č. 343 až 346 napadnutého rozhodnutia).

30 Komisia najprv skúmala existenciu prípadných komunikačných kanálov medzi spoločnosťami Transcatab a SCC. V tejto súvislosti uviedla, že činnosti spoločnosti Transcatab boli považované za činnosti spoločnosti Standard Commercial Tobacco Co., Inc. (SCTC), holdingovej spoločnosti v rámci skupiny SCC, v 100 % vlastníctve SCC a že boli analyzované v rámci činností skupiny zahŕňajúcich predaj skupiny SCC výrobcom cigariet. Komisia z toho vyvodila, že výsledky činností spoločnosti Transcatab boli oznamované vyšším úrovniam skupiny a následne prebiehala ich konsolidácia (odôvodnenie č. 344 napadnutého rozhodnutia).

31 Komisia po druhé skúmala situáciu spoločností Dimon Italia a Dimon Inc. Komisia uviedla, že dcérska spoločnosť vypracovávala pravidelné správy obsahujúce dôverné informácie o jej stratégii a jej výsledkoch a že tieto správy boli zasielané spoločnostiam skupiny, ktoré nakupovali u spoločnosti Dimon Italia. Komisia tiež uviedla, že o priamom zasahovaní vedenia Dimon International Inc. a ďalších spoločností patriacich do skupiny Dimon do činností spoločnosti Dimon Italia sa zmieňujú aj ďalšie dokumenty. Komisia dodala, že spoločnosť Dimon Inc. bola často označovaná ako „Dimon International Inc.“, čo znamená, že skutočne pôsobila na najvyššej úrovni skupiny v mene materskej spoločnosti. Komisia z toho vyvodila, že o existencii komunikačných kanálov medzi spoločnosťami Dimon Italia a Dimon Inc. nemožno pochybovať, aj keď táto komunikácia prebiehala prostredníctvom spoločnosti Dimon International (odôvodnenie č. 345 napadnutého rozhodnutia).

32 Komisia odmietla tvrdenie, podľa ktorého spoločnosť Dimon Inc. nebola priamou materskou spoločnosťou spoločnosti Dimon Italia z dôvodu, že nebol predložený žiadny údaj o úlohe spoločnosti Intabex Netherlands BV (ďalej len „Intabex“) ani o prípadných komunikačných kanáloch medzi touto spoločnosťou a spoločnosťou Dimon Italia a medzi uvedenou spoločnosťou a spoločnosťou Dimon Inc. Okrem toho sa zdá, že spoločnosť Intabex vystupovala iba ako sprostredkúvajúci finančný holding bez akejkoľvek väzby s prevádzkovými aspektmi činností spoločnosti Dimon Italia (odôvodnenie č. 346 napadnutého rozhodnutia).

33 Komisia spresnila, že keďže skupiny, ku ktorým spoločnosti Transcatab a Dimon Italia patrili počas trvania porušovania, zanikli splynutím, pri ktorom vznikol nový subjekt Alliance One, tento nový subjekt bol adresátom napadnutého rozhodnutia ako právny nástupca oboch týchto skupín. Rovnako to bolo v prípade spoločnosti Dimon Italia, ktorá bola predaná spoločnosťou Intabex jednotlivcom, ktorí ju premenovali na Mindo (odôvodnenia č. 349 a 350 napadnutého rozhodnutia).

34 Vzhľadom na tieto skutočnosti dospela Komisia v odôvodnení č. 351 napadnutého rozhodnutia k záveru, že spoločnosti Deltafina, Universal, Mindo (predtým Dimon Italia), Transcatab, Alliance One, Romana Tabacchi a združenia APTI a Unitab treba považovať za zodpovedné za porušovanie a že musia byť adresátmi napadnutého rozhodnutia.

2. *Určenie výšky pokút*

35 Komisia v odôvodneniach č. 356 až 404 napadnutého rozhodnutia prikročila k stanoveniu pokút jeho adresátom.

36 Komisia najprv skúmala závažnosť porušenia. Po tom, čo pripomenula, že pri hodnotení musí brať do úvahy samotnú povahu porušenia, jeho skutočný dosah na trh tam, kde je ho možné merať, a veľkosť relevantného geografického trhu, prijala v odôvodnení č. 369 napadnutého rozhodnutia záver, že porušenie, ktorého sa dopustili spracovatelia, treba považovať za veľmi závažné.

37 V druhom rade Komisia v odôvodneniach č. 370 až 376 napadnutého rozhodnutia skúmala otázku „individuálnej váhy" a „odstrašujúceho účinku". V tejto súvislosti uviedla, že treba zohľadniť „individuálnu váhu každého podniku a pravdepodobné dopady jeho protiprávneho konania".

38 Komisia najprv vychádzala z toho, že pokuty musia byť stanovené v závislosti na postavení každého dotknutého účastníka na trhu (odôvodnenie č. 371 napadnutého rozhodnutia).

39 Komisia v tejto súvislosti konštatovala, že v prípade spoločnosti Deltafina musí byť východisková suma pokuty najvyššia, pretože sa zdá byť najväčším nákupcom s približne 25 % podielom na trhu v roku 2001 (odôvodnenie č. 372 napadnutého rozhodnutia).

40 Keďže spoločnosti Transcatab, Dimon Italia a Romana Tabacchi mali v roku 2001 menšie podiely na relevantnom trhu, približne 9 až 11 %, Komisia zastávala názor, že „majú tvoriť osobitnú skupinu" a že východisková suma pokuty by, pokiaľ ide o ne, mala byť nižšia (odôvodnenie č. 373 napadnutého rozhodnutia).

41 Komisia však dospela k tomu, že východisková suma, ktorá odráža iba postavenie na trhu, nebude mať na spoločnosti Deltafina, Dimon Italia (Mindo) a Transcatab dostatočný odstrašujúci účinok, pretože aj napriek ich pomerne nízkemu obratu každá z nich je – alebo v prípade spoločnosti Mindo bola – súčasťou nadnárodných skupín značnej hospodárskej a finančnej sily, ktoré boli hlavnými svetovými obchodníkmi

s tabakom a pôsobili na rôznych úrovniach činnosti v tabakovom priemysle a na rôznych geografických trhoch (odôvodnenie č. 374 napadnutého rozhodnutia).

42 V dôsledku toho, aby pokuta odstrašovala, Komisia rozhodla, že na východiskovú sumu stanovenú pre spoločnosť Deltafina treba použiť násobiteľ 1,5 – teda zvýšenie o 50 % – a na východiskovú sumu stanovenú pre spoločnosti Dimon Italia (Mindo) a Transcatab násobiteľ 1,25 – teda zvýšenie o 25 % (odôvodnenie č. 375 napadnutého rozhodnutia).

43 Komisia tak v odôvodnení č. 376 napadnutého rozhodnutia stanovila východiskové sumy pokút takto:

— Deltafina: 37,5 milióna eur,

— Transcatab: 12,5 milióna eur,

— Dimon Italia (Mindo): 12,5 milióna eur,

— Romana Tabacchi: 10 miliónov eur.

44 Po tretie Komisia skúmala otázku trvania porušovania.

45 Z odôvodnení č. 377 až 379 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia zvýšila východiskové sumy pokút o 10 % za každý celý rok porušenia a o 5 % za každé ďalšie obdobie dosahujúce alebo presahujúce šesť mesiacov. Východisková suma pokuty tak bola zvýšená o 60 %, čo zodpovedá obdobiu trvania porušovania šiestich rokov a štyroch mesiacov v prípade spoločností Deltafina, Dimon Italia (Mindo) a Transcatab, a o 25 %, čo zodpovedá obdobiu trvania porušovania dvoch rokov a ôsmych mesiacov v prípade spoločnosti Romana Tabacchi.

46 Základné čiastky pokút uložených adresátom napadnutého rozhodnutia preto boli stanovené takto:

— Deltafina: 60 miliónov eur,

— Transcatab: 20 miliónov eur,

— Dimon Italia (Mindo): 20 miliónov eur,

— Romana Tabacchi: 12,5 milióna eur.

47 Po štvrté Komisia v odôvodneniach č. 380 až 398 napadnutého rozhodnutia skúmala, či treba prihliadať na poľahčujúce okolnosti. Pokiaľ ide najmä o situáciu spoločností Dimon Italia a Transcatab, Komisia odmietla všetky ich tvrdenia, na základe ktorých sa na nich mali uplatniť poľahčujúce okolnosti.

48 Po piate Komisia určila sumu pokút vyplývajúcu z uplatnenia poľahčujúcich okolností, pričom základnú čiastku pokuty uloženej spoločnosti Deltafina znížila o 50 % a základnú čiastku pokuty uloženej spoločnosti Romana Tabacchi znížila o 30 %, a skúmala, či treba základné čiastky stanovené jednotlivým adresátom upraviť tak, aby nepresiahli maximálnu výšku 10 % obratu stanovenú v článku 23 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. EÚ L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) (odôvodnenia č. 399 až 404 napadnutého rozhodnutia).

49 V tejto súvislosti Komisia spresnila, že pokiaľ sú predmetné podniky súčasťou určitej skupiny, je tým preukázané, že tieto podniky podliehajú rozhodujúcemu vplyvu svojich materských spoločností, a že keďže tieto materské spoločnosti sú solidárne zodpovedné za zaplatenie pokuty uloženej ich dcérskej spoločnosti, treba na účely stanovenia výšky uvedenej 10 % hranice zohľadniť svetový obrat skupiny (odôvodnenie č. 401 napadnutého rozhodnutia).

50 Z tohto dôvodu Komisia uviedla, že pokuta uložená spoločnosti Romana Tabacchi nesmie presiahnuť 2,05 milióna eur a že na základe tohto ustanovenia netreba znižovať ostatné pokuty (odôvodnenia č. 402 a 403 napadnutého rozhodnutia).

51 Na záver svojej analýzy hornej hranice pokuty Komisia obmedzila solidárnu zodpovednosť spoločnosti Mindo na 10 % jej obratu za posledný hospodársky rok, teda na 3,99 milióna eur, vzhľadom na to, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia neudržiavala žiadne vzťahy s bývalou skupinou Dimon, teraz Alliance One (odôvodnenie č. 404 napadnutého rozhodnutia).

52 Po šieste sa Komisia vyslovila k uplatneniu oznámenia o spolupráci (odôvodnenia č. 405 až 500 napadnutého rozhodnutia).

53 Komisia najskôr konštatovala, že spoločnosti Dimon Italia a Transcatab splnili podmienky, ktoré im boli stanovené na základe ich žiadosti o zníženie pokuty, a po posúdení predložených dôkazov a spolupráce týchto spoločností v priebehu konania dospela Komisia k tomu, že im bude poskytnuté maximálne zníženie v rámci rozmedzia, ktoré im bolo oznámené v nadväznosti na ich žiadosť o zníženie, teda 50 % pre Dimon Italia a 30 % pre Transcatab (odôvodnenia č. 492 až 499 napadnutého rozhodnutia). Naopak, spoločnosti Deltafina nebolo poskytnuté žiadne oslobodenie od pokuty alebo zníženie pokuty.

54 V súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 Komisia stanovila v článku 2 napadnutého rozhodnutia výšku pokút uložených podnikom a združeniam podnikov, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie určené, takto:

— Deltafina a Universal spoločne a nerozdielne: 30 miliónov eur,

— Dimon Italia (Mindo) a Alliance One: 10 miliónov eur, pričom Alliance One International zodpovedá za celú sumu a Mindo má spoločný a nerozdielny záväzok len v hodnote 3,99 milióna eur,

— Transcatab a Alliance One spoločne a nerozdielne: 14 miliónov eur,

— Romana Tabacchi: 2,05 milióna eur,

— APTI: 1 000 eur,

— Unitab: 1 000 eur.

Konanie a návrhy účastníkov konania

55 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 24. januára 2006 podala Alliance One túto žalobu.

56 V žalobe Alliance One žiadala spojiť toto konanie s konaniami týkajúcimi sa žalôb, ktoré podali spoločnosť Mindo a spoločnosť Transcatab (pozri body 57 a 58 vyššie).

57 Mindo návrhom zaslaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. januára 2006 podala žalobu, ktorou sa domáha čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia, subsidiárne zníženia pokuty, ktorá jej bola uložená napadnutým rozhodnutím (vec T-19/06).

58 Dňa 3. februára 2006 podala tiež spoločnosť Transcatab žalobu, ktorou sa domáha čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia a subsidiárne zníženia pokuty, ktorá jej bola uložená napadnutým rozhodnutím (vec T-39/06), pričom požiadala o spojenie uvedenej veci s prejednávanou vecou.

59 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 27. júla 2006 navrhla spoločnosť Mindo spojenie veci T-19/06 s prejednávanou vecou. Dňa 21. augusta 2006 predložila spoločnosť Alliance One svoje vyjadrenie k tomuto návrhu a vyslovila so spojením súhlas.

60 Listom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 21. augusta 2006 Komisia oznámila, že spojenie týchto vecí podľa jej názoru neumožní podstatne zvýšiť efektívnosť konania a že spojenie vecí ponecháva na úvahu Súdu prvého stupňa.

61 Súd prvého stupňa návrhu na spojenie vecí nevyhovel.

62 Dňa 24. novembra 2009 položil Súd prvého stupňa v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 svojho rokovacieho poriadku písomnú otázku spoločnosti Alliance One, ktorá na ňu v stanovenej lehote odpovedala. Dňa 2. februára 2010 predložila Komisia vyjadrenie k odpovedi spoločnosti Alliance One.

63 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (tretia komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 svojho rokovacieho poriadku vyzval účastníkov konania, aby predložili niektoré dokumenty a položil im otázky. Účastníci konania týmto žiadostiam vyhoveli v stanovenej lehote.

64 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 28. septembra 2010.

65 Alliance One navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil článok 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka spoločností SCC, Dimon Inc. a Alliance One,

— v dôsledku toho znížil sumu pokuty uloženej spoločnostiam Transcatab a Dimon Italia (Mindo), tak, aby pokuty neprevyšovali 10 % ich obratu za posledný hospodársky rok,

— subsidiárne znížil pokuty uložené spoločnostiam Transcatab a Dimon Italia (Mindo), keďže sa na nich nemal uplatniť násobiteľ,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

66 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal Alliance One na náhradu trov konania.

Právny stav

67 Na podporu svojej žaloby Alliance One uvádza v podstate tri žalobné dôvody, ktoré sa delia na niekoľko častí. Prvý žalobný dôvod, ktorý je hlavným žalobným dôvodom, vychádza z porušenia pravidiel, podľa ktorých sa porušovanie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, pripíše jej materskej spoločnosti, ako aj z porušenia práva na obhajobu. Druhý žalobný dôvod vychádza z porušenia článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 v rozsahu, v akom uložená pokuta prekračuje 10 % obratu dosiahnutého v roku 2005 spoločnosťou Transcatab a spoločnosťou Dimon Italia, ako aj porušenia zásady proporcionality pri stanovení konečnej sumy pokuty. Spoločnosť Alliance One predkladá tiež subsidiárne tretí žalobný dôvod vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia a skutkového omylu, ako aj z porušenia zásady proporcionality a z nedostatku odôvodnenia pri stanovení násobiteľa.

A — *O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení pravidiel, podľa ktorých sa porušovanie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, pripíše jej materskej spoločnosti, ako aj na porušení práva na obhajobu*

68 Tento žalobný dôvod možno rozdeliť na štyri časti. V rámci prvej časti spoločnosť Alliance One uvádza, že Komisia porušila pravidlá, podľa ktorých sa správanie dcérskej spoločnosti pripíše jej materskej spoločnosti. V rámci druhej časti spoločnosť Alliance One uvádza, že spoločnosti SCC a Dimon Inc. predložili Komisii dôkazy, ktoré nasvedčujú tomu, že na svoje dcérske spoločnosti nevykonávali rozhodujúci vplyv, a ktoré Komisia v podstate nezohľadnila. V rámci tretej časti spoločnosť Alliance One Komisii vytýka, že porušila právo spoločností SCC a Dimon Inc. na obhajobu tým, že na spochybnenie dôkazov, ktoré tieto spoločnosti predložili, použila dokumenty, ktoré neboli uvedené v oznámení o výhradách, a nedostupné dokumenty. V rámci štvrtej časti spoločnosť Alliance One uvádza, že Komisia porušila pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena.

1. *O prvej časti založenej na porušení pravidiel, podľa ktorých sa správanie dcérskej spoločnosti pripíše jej materskej spoločnosti*

a) Tvrdenia účastníkov konania

69 Alliance One uvádza, že Komisia pochybila, keď konštatovala, že počas obdobia porušovania vykonávala spoločnosť SCC rozhodujúci vplyv na spoločnosť Transcatab a spoločnosť Dimon Inc. vykonávala rozhodujúci vplyv na spoločnosť Dimon Italia, a keď ju z toho dôvodu považovala za solidárne zodpovednú za protiprávne správanie spoločností Transcatab a Dimon Italia.

70 Podľa Alliance One vychádza napadnuté rozhodnutie z nesprávneho výkladu príslušnej judikatúry, keď sa v ňom konštatuje, že možno predpokladať, že materská spoločnosť, ktorá má 100 % podiel v dcérskej spoločnosti, vykonáva na jej obchodné správanie rozhodujúci vplyv. Na podporu svojho tvrdenia poukazuje spoločnosť Alliance One na niekoľko rozsudkov Súdneho dvora, na návrhy generálnych advokátov vo veciach, v ktorých boli tieto rozsudky vydané, ako aj na niektoré rozsudky Všeobecného súdu. Podľa jej názoru z rozsudku Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia (C-286/98 P, Zb. s. I-9925), ktorý bol podľa nej potvrdený ďalšími rozsudkami, vyplýva, že na to, aby bolo možné predpokladať, že materská spoločnosť vykonávala na správanie svojej dcérskej spoločnosti rozhodujúci vplyv, a považovať ju tak za solidárne zodpovednú za porušenie, ktorého sa dopustila jej dcérska spoločnosť, nestačí iba skutočnosť, že materská spoločnosť vlastnila v dcérskej spoločnosti 100 % podiel v čase, keď sa táto dcérska spoločnosť dopúšťala porušenia článku 81 ods. 1 ES, ale je vždy nutné predložiť ďalšie dôkazy.

71 Okrem toho Komisia údajne vo svojej rozhodovacej praxi viackrát vyhlásila, že samotná skutočnosť, že určitý podnik vlastní 100 % podiel v dcérskej spoločnosti, ktorá je priamo zapojená do porušovania práva hospodárskej súťaže, sama osebe nestačí na vznik jeho zodpovednosti, a že sú preto potrebné ďalšie skutočnosti, aby sa s istotou stanovila zodpovednosť určitej skupiny za správanie jednej z jej dcérskych spoločností, pokiaľ sa materská spoločnosť na kartelovej dohode priamo nezúčastnila.

72 Alliance One poukazuje najmä na prípad, keď Komisia neuznala materskú spoločnosť za zodpovednú za správanie jej dcérskej spoločnosti, pričom kritizuje najmä prístup Komisie vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie z 20. októbra 2004 vo veci Surový tabak – Španielsko (COMP/38.238/B.2), kde bola materská spoločnosť uznaná za zodpovednú z dôvodu jej priamej účasti na kartelovej dohode alebo na základe iných skutočností.

73 Najmä z posúdenia rozhodovacej praxe Komisie vyplýva, že sa vyžadujú tiež „ďalšie“ skutočnosti než len samotná skutočnosť, že určitá spoločnosť vlastní 100 % podiel na svojej dcérskej spoločnosti, ako napríklad:

— priame zapojenie materskej spoločnosti do porušovania,

— zodpovednosť materskej spoločnosti pri uskutočňovaní porušovania,

— účasť materskej spoločnosti na stretnutiach, na ktorých sa o protisúťažných praktikách hovorilo,

— skutočnosť, že materská spoločnosť netvrdila alebo nenaznačovala, že jej dcérska spoločnosť koná nezávisle,

— skutočnosť, že materská spoločnosť vystupovala v priebehu konania ako jediná kontaktná osoba,

— skutočnosti nasvedčujúce tomu, že materská spoločnosť „si bola vedomá“ dohôd, alebo skutočnosť, že výslovne nespochybnila, že si bola vedomá protiprávneho správania.

74 Podľa Alliance One z analýzy judikatúry a rozhodovacej praxe Komisie v konečnom dôsledku vyplýva, že:

— Komisii prislúcha preukázať, že materská spoločnosť vykonávala na svoju dcérsku spoločnosť rozhodujúci vplyv,

— v prípade, že je dcérska spoločnosť 100 % ovládaná, toto dôkazné bremeno sa neprenáša, len je ľahšie, pokiaľ boli zhromaždené ďalšie dôkazy a indície na podloženie tohto záveru,

— zodpovednosť materskej spoločnosti možno predpokladať a bremeno dôkazu o jej nezapojení sa do porušovania na ňu možno preniesť iba v prípadoch, keď materská spoločnosť vlastní v dcérskej spoločnosti 100 % podiel a existujú ďalšie indície o jej zapojení do porušovania,

— táto domnienka môže byť kedykoľvek vyvrátená, pokiaľ bude spoločnosť Alliance One schopná predložiť dostatočné dôkazy o tom, že aj keď mohla vykonávať rozhodujúci vplyv, v danom prípade to neurobila.

75 Alliance One tak spochybňuje výklad judikatúry, ktorý Komisia podala v napadnutom rozhodnutí, a zdôrazňuje, že Komisia v priebehu konania iba tvrdila, že spoločnosti SCC a Dimon Inc. vlastnia vo svojich talianskych dcérskych spoločnostiach 100 % podiel a túto skutočnosť považovala za postačujúcu na prenesenie dôkazného bremena.

76 Tým, že Komisia neoprávnene preniesla dôkazné bremeno na spoločnosti SCC a Dimon Inc., zmenila domnienku „*iuris tantum*“ na domnienku „*iuris et de iure*“, teda na domnienku, ktorú nemožno vyvrátiť dôkazom opaku.

77 V prípadoch, keď je dcérska spoločnosť 100 % vlastnená inou spoločnosťou, sa teda podľa spoločnosti Alliance One dôkazné bremeno pri preukazovaní toho, či materská spoločnosť na svoju dcérsku spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv, neobracia. V prejednávanej veci by toto bremeno mohlo byť na spoločnosť Alliance One prenesené iba vtedy, pokiaľ by Komisia predložila presvedčivé dôkazy preukazujúce, že spoločnosti Transcatab a Dimon Italia podliehali počas obdobia porušovania rozhodujúcemu vplyvu ich materských spoločností.

78 Podľa žalobkyne sa teda Komisia dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď predpokladala zodpovednosť spoločností Dimon Inc. a SCC za správanie ich dcérskych spoločností.

79 Komisia navrhuje, aby bola táto časť prvého žalobného dôvodu zamietnutá.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

80 Treba pripomenúť, že právo hospodárskej súťaže sa týka činností podnikov (rozsudok Súdneho dvora zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 59) a že pojem podnik označuje každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť, bez ohľadu na jeho právne postavenie a spôsob financovania (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 112 a rozsudok z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, C-97/08 P, Zb. s. I-8237, bod 54).

81 Z judikatúry vyplýva, že pod pojmom podnik v tomto kontexte treba rozumieť hospodársku jednotku, aj keď je táto hospodárska jednotka z právneho hľadiska zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb (rozsudky Súdneho dvora zo 14. decembra 2006, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Zb. s. I-11987, bod 40, a Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 55; rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 2005, DaimlerChrysler/Komisia, T-325/01, Zb. s. II-3319, bod 85).

82 Ak takýto hospodársky subjekt porušuje pravidlá hospodárskej súťaže, podľa zásady osobnej zodpovednosti zodpovedá za toto porušovanie (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, bod 145; z 11. decembra 2007, ETI a i., C-280/06, Zb. s. I-10893, bod 39 a Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 56).

83 Porušovanie práva hospodárskej súťaže sa musí jednoznačne pripísať právnemu subjektu, ktorému možno uložiť pokuty. Na účely uplatňovania a výkonu rozhodnutí Komisie v oblasti práva hospodárskej súťaže je totiž nevyhnutné identifikovať ako adresáta taký subjekt, ktorý má právnu subjektivitu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, bod 978).

84 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že správanie dcérskej spoločnosti môže byť pripísané materskej spoločnosti najmä vtedy, keď dcérska spoločnosť napriek tomu, že má vlastnú právnu subjektivitu, neurčuje svoje správanie na trhu nezávisle, ale v podstate uplatňuje pokyny, ktoré jej dáva materská spoločnosť, berúc do úvahy najmä hospodárske, organizačné a právne väzby medzi týmito dvoma právnymi subjektmi (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 58, a citovanú judikatúru).

85 V takej situácii sú materská spoločnosť a dcérska spoločnosť súčasťou tej istej hospodárskej jednotky a tvoria jeden podnik v zmysle článku 81 ES, čo Komisii umožňuje adresovať rozhodnutie, ktorým sa ukladajú pokuty, materskej spoločnosti bez toho, aby bolo potrebné preukázať jej osobnú účasť na porušení (pozri v tomto zmysle rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 59).

86 Z judikatúry takisto vyplýva, že keď materská spoločnosť vlastní 100 % základného imania svojej dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže, jednak táto materská spoločnosť môže uplatňovať rozhodujúci vplyv na správanie tejto dcérskej spoločnosti a jednak existuje vyvrátiteľná domnienka, že táto materská spoločnosť skutočne uplatňuje takýto vplyv (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 60, a citovanú judikatúru).

87 Za týchto podmienok stačí, ak Komisia preukáže, že celé základné imanie dcérskej spoločnosti je vo vlastníctve materskej spoločnosti, aby sa mohlo predpokladať, že materská spoločnosť uplatňuje rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku dcérskej spoločnosti. V dôsledku toho môže Komisia voči materskej spoločnosti vyvodiť solidárnu zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá bola uložená dcérskej spoločnosti, ibaže by táto materská spoločnosť, ktorej prináleží vyvrátenie tejto domnienky, predložila dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že jej dcérska spoločnosť sa na trhu správa nezávisle (pozri v tomto zmysle rozsudky Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaný v bode 70 vyššie, bod 29, a Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 61).

88 Hoci je pravda, že Súdny dvor v bodoch 28 a 29 rozsudku Stora, už citovaného v bode 70 vyššie, uviedol okrem 100 %-ného podielu na základnom imaní dcérskej spoločnosti aj ďalšie okolnosti, akými sú nespochybnenie vplyvu materskej spoločnosti na obchodnú politiku jej dcérskej spoločnosti a spoločné zastúpenie oboch spoločností v rámci správneho konania, nič to nemení na skutočnosti, že Súdny dvor tieto okolnosti uviedol len s cieľom spomenúť všetky okolnosti, na ktorých Súd prvého stupňa založil svoje odôvodnenie, a nie preto, aby použitie domnienky uvedenej v bode 86 vyššie podmienil predložením doplňujúcich nepriamych dôkazov o skutočnom uplatňovaní vplyvu materskej spoločnosti (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 62, a citovanú judikatúru; rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. októbra 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik/Komisia, T-69/04, Zb. s. II-2567, bod 57).

89 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pri pripísaní zodpovednosti za porušenie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, materskej spoločnosti Komisia vychádzala z predpokladu, že takéto pripísanie je možné vtedy, ak materská spoločnosť a jej dcérska spoločnosť tvoria súčasť tej istej hospodárskej jednotky a v dôsledku toho predstavujú jeden podnik v zmysle článku 81 ES (odôvodnenie č. 325 napadnutého rozhodnutia).

90 Rozhodujúcou okolnosťou, z ktorej vychádzala Komisia pri závere, že materskej spoločnosti možno pripísať protiprávne správanie jej dcérskej spoločnosti, je chýbajúca nezávislosť dcérskej spoločnosti pri jej správaní na trhu. Táto chýbajúca nezávislosť je dôsledkom vykonávania „rozhodujúceho vplyvu" materskej spoločnosti na konanie jej dcérskej spoločnosti, pričom skutočný výkon takého vplyvu možno podľa judikatúry predpokladať v prípade, keď materská spoločnosť vlastní celé základné imanie svojej dcérskej spoločnosti (pozri odôvodnenia č. 329 a 330 napadnutého rozhodnutia).

91 V odôvodnení č. 331 napadnutého rozhodnutia tak Komisia konštatovala, že spoločnosti Deltafina, Dimon Italia a Transcatab v prejednávanej veci „nekonajú nezávisle", pretože sú 100 % ovládané svojimi materskými spoločnosťami.

92 V rozpore s tým, čo uvádza spoločnosť Alliance One, teda že Komisia v prejednávanej veci zmenila domnienku „*iuris tantum*" na domnienku „*iuris et de iure*", sa tieto úvahy neodchyľujú od logiky vyvrátiteľnej domnienky. Rovnako ako v prípade iných vyvrátiteľných domnienok prípustných v práve hospodárskej súťaže tak platí, že pokiaľ Komisia môže určitú skutočnosť legálne predpokladať, považuje sa táto skutočnosť za preukázanú, pokiaľ dotyčný podnik domnienku nevyvráti predložením nezvratných dôkazov o opaku (pozri rozsudky Súdneho dvora Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 82 vyššie, body 121 a 126, a z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, body 162 a 167). Okrem toho uvedená domnienka vzhľadom na svoju vyvrátiteľnosť, teda na to, že môže byť v každom prejednávanom prípade vyvrátená,

nevedie k automatickému založeniu zodpovednosti materskej spoločnosti, ktorá vlastní celé základné imanie svojej dcérskej spoločnosti, čo by bolo v rozpore so zásadou osobnej zodpovednosti, na ktorej stojí právo hospodárskej súťaže.

93 Komisia teda neporušila pravidlá, podľa ktorých sa správanie dcérskej spoločnosti pripíše jej materskej spoločnosti, keď v podstate uznala spoločnosti SCC a Dimon Inc., ktorých právnym nástupcom je Alliance One ako spoločnosť, ktorá vznikla ich splynutím, za zodpovedné za porušenie, ktorého sa dopustili ich dcérske spoločnosti Transcatab a Dimon Italia.

94 Treba konštatovať, že taký záver nemožno spochybniť tvrdeniami, ktoré spoločnosť Alliance One predložila v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu týkajúcu sa dôsledkov, ktoré treba vyvodiť z rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaného v bode 80 vyššie. Podľa názoru spoločnosti Alliance One Súdny dvor v tomto rozsudku po prvé nesprávne vyložil skoršiu judikatúru, najmä rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaný v bode 70 vyššie, a v každom prípade judikatúra nie je v tejto súvislosti jednoznačná. Po druhé, skutkový rámec veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, sa odlišuje od skutkového rámca prejednávanej veci, keďže do kartelovej dohody bolo zapojených viacero dcérskych spoločností, a preto je podľa nej ťažšie preukázať, že materská spoločnosť nemala vedomosť o protisúťažnom správaní. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, stačí konštatovať, že z rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaného v bode 80 vyššie (pozri tiež v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott k rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia, už citovanému v bode 80 vyššie, Zb. s. I-8241, body 60 a 61) vyplýva, že Súdny dvor nielen že zohľadnil judikatúru, na ktorej Alliance One zakladá veľkú časť svojej argumentácie, najmä rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaný v bode 70 vyššie, ale tiež podal jednoznačný výklad skoršej judikatúry (rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, body 58 až 62). Pokiaľ ide o druhé tvrdenie, stačí konštatovať, že údajný rozdiel medzi vecou, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, a prejednávanou vecou je irelevantný, pretože kritérium pripísateľnosti zodpovednosti v prvej uvádzanej veci sa vôbec netýkalo priamej či nepriamej vedomosti

materskej spoločnosti o aktivitách vykonávaných jej dcérskou spoločnosťou alebo dcérskymi spoločnosťami. Ako správne uvádza Komisia, v uvedenom rozsudku tento prvok nebol vôbec zohľadnený.

95 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba prvú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

2. *O druhej časti založenej na neprihliadnutí na dôkazy predložené zo strany SCC a Dimon Inc. na účel vyvrátenia domnienky*

a) Tvrdenia účastníkov konania

96 Alliance One tvrdí, že spoločnosti SCC a Dimon Inc. hoci nemuseli, predložili rôzne a úplné dôkazy preukazujúce, že sa na kartelovej dohode nezúčastnili ani neovplyvňovali správanie svojich dcérskych spoločností a jednoznačne preukázali, že v prejednávanej veci nenastala žiadna zo situácií sankcionovaná judikatúrou. Tieto skutočnosti teda dokazujú, že spoločnosti SCC a Dimon Inc. nevykonávali rozhodujúci vplyv na svoje dcérske spoločnosti a že neboli schopné vykonávať ho.

97 Alliance One ďalej Komisii vytýka, že nesprávne vyložila dôkazy, ktoré predložili spoločnosti SCC a Dimon Inc. Má výhrady nielen k rôznym častiam napadnutého rozhodnutia, v ktorých Komisia tieto dôkazy skúma a odmieta, ale tiež k použitiu dokumentov, o ktoré sa Komisia opierala.

98 Podľa spoločnosti Alliance One z odpovedí spoločností SCC a Dimon Inc. na oznámenie o výhradách jasne vyplývalo, že obe skupiny majú veľmi decentralizovanú štruktúru, najmä vzhľadom na osobitosti charakterizujúce taliansky trh so surovým tabakom. Výkon rozhodujúceho vplyvu zo strany materskej spoločnosti je tak nezlučiteľný s potrebami trhu. Nakoniec skutočnosť, že tieto dve skupiny majú dcérske spoločnosti, ktoré pôsobia na vnútroštátnych trhoch s tabakom viacerých krajín, pričom každý z týchto trhov má svoje špecifiká, im znemožňuje vykonávať rozhodujúci vplyv na dcérske spoločnosti akýmkoľvek spôsobom.

99 Transcatab a Dimon Italia vysvetlili, že vždy boli na relevantnom trhu nezávislými spoločnosťami a že v tejto oblasti si určovali vlastnú obchodnú politiku. Pokiaľ ide o predaj spracovaného tabaku, spoločnosť Alliance One pripomína, že dcérske spoločnosti vystupovali vo vzťahu k zákazníkom ako nezávislé spoločnosti. Na základe toho poznamenáva, že predaj spracovaného tabaku v rámci skupiny v dobe od septembra 1995 do júna 2001 predstavoval len minimálny podiel celkového odbytu spoločnosti Dimon Italia (medzi 20 až 30 %), s tým, že väčšina jej tabaku bola predávaná priamo iným zákazníkom.

100 Alliance One v replike ďalej zdôrazňuje, že žiadny precedens judikatúry od účastníkov konania nevyžaduje, na rozdiel od toho, čo uvádza Komisia, aby na odôvodnenie nezávislosti dcérskej spoločnosti preukázali špecifickosť svojej skupiny. Spoločnosti SCC a Dimon Inc. navyše jednoznačne preukázali, že v ich prípade nenastala žiadna zo skutočností požadovaných judikatúrou.

101 Pokiaľ ide konkrétne o dôkazy, ktoré predložila spoločnosť SCC na preukázanie neexistencie akéhokoľvek rozhodujúceho vplyvu na jej taliansku dcérsku spoločnosť Transcatab, Alliance One pripomína, že:

— predstavenstvo spoločnosti Transcatab sa skladalo najmä z talianskych účtovníkov a nikto z nich predtým alebo potom neudržiaval žiadne priame ani nepriame vzťahy s SCC; úloha spoločnosti SCC pri výbere jeho členov sa obmedzovala na

formálne vymenovanie osôb určených generálnym riaditeľom spoločnosti Transcatab, ktorý bol sám celkom nezávislý od spoločnosti SCC,

— podľa článku 19 stanov spoločnosti Transcatab malo jej predstavenstvo najširšie možné právomoci pri riadení spoločnosti,

— od 4. augusta 1994, teda ešte predtým, než spoločnosť SCC prevzala úplnú kontrolu nad spoločnosťou Transcatab, bolo správanie spoločnosti Transcatab určované výlučne jej generálnym riaditeľom, ktorému predstavenstvo spoločnosti Transcatab zverilo všetky právomoci vymenované v uvedenom článku 19 stanov v oblasti riadenia bežných a mimoriadnych činností spoločnosti, ako to vyplýva zo zápisnice zo schôdze predstavenstva spoločnosti Transcatab z toho istého dňa; spoločnosť SCC tento stav nikdy nezmenila a generálnym riaditeľom bola stále tá istá osoba,

— o obchodnej politike spoločnosti Transcatab teda rozhodoval výlučne jej generálny riaditeľ, ako to potvrdzujú zápisnice zo schôdzí predstavenstva, na ktorých generálny riaditeľ spravidla iba informoval ostatných členov predstavenstva o obchodnej situácii spoločnosti a títo len formálne a *a posteriori* schvaľovali úkony riaditeľa.

102 Podľa názoru spoločnosti Alliance One tieto skutočnosti stačia na vyvrátenie domnienky, ktorú uplatňuje Komisia.

103 Alliance One ďalej spochybňuje argumentáciu Komisie, ktorá tvrdí, že spoločnosť SCC nebola schopná preukázať, že generálny riaditeľ spoločnosti Transcatab bol nezávislý od spoločnosti SCC, ďalej že ostatní členovia predstavenstva spoločnosti Transcatab v každom prípade mali výkonné právomoci a nakoniec že spoločnosť SCC nepreukázala, že by títo členovia boli vyberaní generálnym riaditeľom a že ich nevymenúvala ona sama.

104 Pokiaľ ide v prvom rade o nezávislosť generálneho riaditeľa, spoločnosť Alliance One opakuje, že preukázala, že medzi generálnym riaditeľom, ktorý bol vymenovaný dlho predtým, než SCC získala dcérsku spoločnosť, a touto spoločnosťou neexistovala žiadna väzba. V každom prípade podľa nej Komisii prislúchalo, aby preukázala, že vedenie spoločnosti Transcatab bolo spoločnosťou SCC vymenované predtým, než získala úplnú kontrolu.

105 Pokiaľ ide v druhom rade o výkonné právomoci ostatných členov predstavenstva, spoločnosť Alliance One po prvé pripomína, že prenesenie riadnych a mimoriadnych právomocí v oblasti riadenia spoločnosti na generálneho riaditeľa nebolo Komisiou spochybnené. Po druhé odmieta údajné podrobné dôkazy preukazujúce, že ostatní členovia predstavenstva, napríklad S. M., zastávali výkonné miesta, a nepovažuje ich za významné, pretože na jednej strane nenasvedčujú tomu, že by existovala spoločná právomoc pri riadení činností spoločnosti Transcatab, a na druhej strane z nich nevyplýva, že by sa členovia predstavenstva podieľali na určovaní nákupnej politiky tejto spoločnosti. Komisia sa však v žiadnom prípade týchto dokumentov nemôže dovolávať, pretože predchádzajú začiatku sporného kartelu.

106 Z jednej zo zápisníc zo schôdzí predstavenstva, ktoré do spisu vložila spoločnosť Alliance One, podľa nej nakoniec vyplýva, že generálny riaditeľ informoval ostatných členov predstavenstva o obchodnej situácii spoločnosti a že títo automaticky a *a posteriori* schvaľovali všetky jeho úkony. Podľa spoločnosti Alliance One naproti tomu neexistuje žiadny dôkaz o akejkoľvek účasti ostatných členov predstavenstva na obchodnej politike spoločnosti.

107 Po tretie Alliance One tvrdí, že otázka, či členovia predstavenstva spoločnosti Transcatab boli vymenovaní spoločnosťou SCC, je irelevantná, pretože aj keby boli ostatní členovia predstavenstva určovaní spoločnosťou SCC, nemali nikdy žiadnu právomoc riadiť činnosti spoločnosti Transcatab.

108 Z niektorých dokumentov založených do spisu ďalej vyplýva, že akcionári iba schvaľovali výročné správy. Neexistuje žiadny dôkaz o tom, že by generálny riaditeľ prejednával nákupnú politiku spoločnosti Transcatab s ostatnými členmi predstavenstva a už vôbec nie s materskou spoločnosťou. Existencia niektorých nevyhnutných kontaktov, ktoré sa však vôbec netýkali riadenia miestnych činností, nemôže byť dôkazným kritériom o vplyve materskej spoločnosti na jej dcérsku spoločnosť.

109 Pokiaľ ide o dôkazy predložené spoločnosťou Dimon Inc. na preukázanie neexistencie akéhokoľvek rozhodujúceho vplyvu na jej dcérsku spoločnosť Dimon Italia, spoločnosť Alliance One pripomína, že:

— predstavenstvo spoločnosti Dimon Italia sa skladalo z odborníkov na taliansky trh so surovým tabakom a že spoločnosť Dimon Inc. nevymenovala žiadneho z členov tohto predstavenstva potom, čo získala kontrolu nad spoločnosťou Dimon Italia, s výnimkou dvoch osôb, ktoré vykonávali úlohy súvisiace s finančnými aspektmi, a V. R. (vymenovaného v roku 1998), ktorý bol výkonným riadiacim pracovníkom v spoločnosti Reditab Srl, v ktorej jeho rodina vlastnila 50 % a zostávajúcich 50 % vlastnila spoločnosť Dibrell Brothers Inc., ktorú na konci roku 1995 získala spoločnosť Dimon Inc.; spoločnosť Dimon Inc. teda delegovala riadenie spoločnosti Dimon Italia na osoby s vynikajúcimi znalosťami o miestnom trhu,

— riaditelia zodpovední za nákupy, a to V. R. a F. R. (členovia rodiny R.) a R. B. (bývalý riaditeľ spoločnosti Dibrell Italia), boli aj po prevzatí kontroly spoločnosťou Dimon Inc. úplne nezávislí pri určovaní nákupnej stratégie spoločnosti Dimon Italia,

— medzi riaditeľmi a nákupným tímom spoločnosti Dimon Italia na jednej strane a riaditeľmi spoločnosti Dimon Inc. alebo akejkoľvek inej spoločnosti zo skupiny Dimon na strane druhej nedochádzalo k žiadnemu prekrývaniu funkcií a žiadny z členov predstavenstva nebol nikdy členom predstavenstva niektorej zo spoločností skupiny, ani v týchto spoločnostiach nezastával riadiace miesta.

110 V replike Alliance One odmieta ako neopodstatnené tvrdenie Komisie, podľa ktorého Alliance One nespochybňuje, že spoločnosť Dimon Inc. vymenovala členov predstavenstva spoločnosti Dimon Italia potom, čo nad ňou získala výlučnú kontrolu.

111 V tejto súvislosti po prvé Komisii vytýka, že opomenula uviesť, že keď spoločnosť Dimon Inc. získala spoločnosť Dimon Italia (v tom čase Reditab), traja členovia predstavenstva spoločnosti Reditab boli ponechaní vo svojich funkciách a žiadny nový člen predstavenstva spoločnosti Dimon Italia nebol vymenovaný až do 1. januára 1996. Keďže bol k uvedenému dátumu počet členov predstavenstva zvýšený z troch na päť, spoločnosť Dimon Inc. vymenovala V. R., bývalého riaditeľa spoločnosti Reditab a člena rodiny, ktorá spoločnosť založila, a G. N., odborníka na nákupy, ktorý predtým nebol nikdy v kontakte so skupinou Dimon.

112 Po úplnom získaní spoločnosti Dimon Italia vymenovala spoločnosť Dimon Inc. iba dvoch finančných odborníkov (W. C. M., ktorého potom nahradil J. M. C.), ktorí nezasahovali do nákupnej politiky dcérskej spoločnosti a neboli členmi predstavenstva žiadnej inej spoločnosti skupiny Dimon, a v roku 1998 F. R., ktorý mal väzbu na spoločnosť predtým, než ju získala spoločnosť Dimon Inc.

113 Na rozdiel od toho, čo uvádza Komisia, bol W. M. zamestnancom spoločnosti Dimon International Services Ltd, teda sesterskej spoločnosti spoločnosti Dimon Italia, a nemal žiadnu väzbu na Dimon International ani nevykonával riadiace právomoci v rámci spoločnosti Dimon Italia. Vymenovanie W. M. preto nemôže dokazovať, že by spoločnosť Dimon Inc. „vykonávala" kontrolu nad obchodnou politikou spoločnosti Dimon Italia.

114 Po druhé Alliance One spochybňuje tézu Komisie, podľa ktorej postačuje dôkaz o tom, že materská spoločnosť vymenovala jediného člena predstavenstva, aby sa preukázalo, že táto materská spoločnosť vykonávala skutočný vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti. Jedinými relevantnými údajmi podľa judikatúry sú určenie, či vymenovaná osoba mala právomoc riadiť činnosti dcérskej spoločnosti a zároveň či bola tiež členom predstavenstva iných spoločností skupiny, čo nebol prípad osôb vymenovaných spoločnosťou Dimon Inc.

115 Alliance One po tretie pripomína úlohu, akú zastávala rodina R. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, totiž V. R. ako člen tejto rodiny, ktorá predtým vlastnila spoločnosť Reditab, riadil činnosti tejto spoločnosti v momente jej získania spoločnosťou Dimon Inc. a pokračoval v tom naďalej, najprv ako riaditeľ nákupu a potom ako člen predstavenstva.

116 Alliance One po štvrté pripomína, že pán B. bol členom predstavenstva pred nadobudnutím spoločnosti spoločnosťou Dimon Inc. a že neexistuje žiadny dôkaz o tom, že by medzi ním a spoločnosťou Dimon Inc. existovali iné väzby. Skutočnosť, že sa pán B., ako uvádza Komisia, zapojil do kartelu, nenaznačuje nič o prípadných väzbách na materskú spoločnosť a nedokazuje to, že by materská spoločnosť bola do týchto protisúťažných postupov zapojená alebo že by mala o nich vedomosť.

117 Alliance One po piate vytýka Komisii, že neprihliadala na to, že nedochádzalo ku prekrývaniu funkcií medzi vedením spoločnosti Dimon Italia a jej nákupným tímom na jednej strane a vedením spoločnosti Dimon Inc. alebo akejkoľvek inej spoločnosti skupiny Dimon na strane druhej.

118 Pokiaľ ide nakoniec o dokumenty spomínané v napadnutom rozhodnutí, ktoré súvisia s údajnou existenciou komunikačných kanálov medzi spoločnosťou Dimon Italia a zvyškom skupiny Dimon, spoločnosť Alliance One hneď na úvod uvádza, že tieto dokumenty nestačia na to, aby bolo možné pripísať spoločnosti Dimon Inc. zodpovednosť za správanie jej dcérskej spoločnosti, pretože sa netýkajú obchodnej politiky spoločnosti Dimon Italia.

119 Spoločnosť Alliance One tvrdí, že dokumenty týkajúce sa schôdzí APTI majú veľmi všeobecnú povahu a neodrážajú obchodnú politiku spoločnosti Dimon Italia. E-mail pána C. z 12. februára 2002 zaslaný pánovi S. podľa nej svedčí iba o tom, že spoločnosť Dimon Italia vystupovala na vnútroštátnom trhu so surovým tabakom ako samostatný subjekt. Pokiaľ ide o e-mail pána B. z 10. mája 2001 pre pána S., Alliance One spochybňuje výklad, ktorý mu dáva Komisia v jej vyjadrení k žalobe, teda že je dôkazom o vedomosti spoločnosti Dimon Inc. o kartelovej dohode, keďže ide o novú a teda neprípustnú námietku. Tento dokument nijako nevysvetľuje a nedokazuje tvrdenie Komisie, podľa ktorého si bol pán S. kartelovej dohody vedomý. Toto tvrdenie je okrem toho úplne neopodstatnené, keďže z tohto dokumentu vyplýva, že odkazuje na predaj spracovaného tabaku, a nie na nákup surového tabaku, a že hlavným cieľom stretnutia, ktoré sa v ňom navrhuje, bolo rokovať o jednom zákazníkovi, ktorý bol producentom tabaku. Pokiaľ ide o dokumenty, ktoré majú podopierať tvrdenie Komisie, podľa ktorého spoločnosť Dimon Italia spisovala pravidelné správy o zbere úrody pre ostatné spoločnosti skupiny Dimon, Alliance One spochybňuje záver, ktorý z toho Komisia vyvodzuje, keďže vychádza iba z nepodloženej domnienky. Tieto dokumenty navyše nemôžu podporovať záver, že spoločnosť Dimon Italia podliehala vplyvu spoločnosti Dimon Inc. pri určovaní svojej nákupnej politiky, keďže sa týkajú odlišného trhu, teda trhu predaja spracovaného tabaku a poskytujú iba informácie o odbyte a o celkovej hospodárskej situácii v Taliansku bez akejkoľvek zmienky o dodávateľoch, cenách alebo dohodách so súťažiteľmi. Konkrétne sa v nich nikde nespomína politika spoločnosti Dimon Italia v oblasti nákupu surového tabaku. Alliance One poznamenáva, že hoci Komisia v napadnutom rozhodnutí cituje dokumenty 2892 až 2893 ako dodatočné dôkazy o komunikácii medzi materskou spoločnosťou a jej dcérskou spoločnosťou, vo svojom vyjadrení k žalobe uvádza tiež a po prvý krát aj dokumenty 2894 až 2902. Vzhľadom na to, že tieto dokumenty boli predložené v súvislosti s prípadným splynutím spoločností Dimon Italia a Transcatab, nemôžu dokazovať, že by spoločnosť Dimon Inc. zasahovala do „riadenia" spoločnosti Dimon Italia a že by jej obchodná politika bola definovaná na úrovni skupiny. Pokiaľ ide o e-mail obsahujúci hodnotenie činností spoločnosti Dimon Italia zo strany spoločnosti

Dimon Inc. a k nej pripojenú správu, ktorú vypracoval G. N., ide v skutočnosti iba o akýsi „testament“ predsedu predstavenstva na konci jeho funkčného obdobia, ktorý popisuje celkovú situáciu spoločnosti Dimon Italia. Pokiaľ ide nakoniec o e-mail R. B., ktorého adresátom bol G. S. a ktorý sa týkal každoročnej schôdze predstavenstva, Alliance One uvádza, že prezentuje celkový pohľad na situáciu spoločnosti, tak ako bola konštatovaná v priebehu každoročnej schôdze predstavenstva, a že nijako nedokazuje, že by spoločnosť Dimon Inc. obvykle prijímala „podrobné informácie“ od spoločnosti Dimon Italia.

120 Alliance One nakoniec spochybňuje záver, ktorý Komisia vyvodzuje z dvoch nových dokumentov pripojených k jej vyjadreniu k žalobe, a to, že G. S. bol „vysokým činiteľom na vrchole hierarchie skupiny spoločností Dimon“ a že Alliance One sa pokúsila svoju úlohu minimalizovať. Podľa Alliance One tieto dokumenty iba potvrdzujú, že G. S. bol vedúcim koordinácie predaja spracovaného tabaku v Európe.

121 Podľa Alliance One z týchto dokumentov v konečnom dôsledku vyplýva, že spoločnosť Dimon Italia bola pri určovaní svojej obchodnej politiky nezávislá a že jediné informácie, ktoré si vymenila so skupinou, mali všeobecnú povahu alebo sa nanajvýš týkali špecifických otázok nesúvisiacich s jej obchodnou politikou.

122 Alliance One sa na záver domnieva, že preukázala, že dokumenty, o ktoré sa Komisia opierala pri konštatovaní zodpovednosti spoločností SCC a Dimon Inc., nedokazujú, že tieto dve spoločnosti boli schopné ovplyvňovať alebo ovplyvňovali správanie spoločnosti Transcatab a Dimon Italia. Tieto dokumenty nepodopierajú ani záver, že medzi uvedenými spoločnosťami existovali komunikačné kanály.

123 Dokumenty, na ktoré odkazuje Komisia, sú podľa spoločnosti Alliance One všeobecnými dokumentmi, ktoré nedokazujú, že by materské spoločnosti o existencii predmetnej kartelovej dohody vedeli. Komisia teda nenašla žiadny dokument, z ktorého by vyplývalo, že spoločnosť SCC alebo spoločnosť Dimon Inc. vydávali svojim talianskym dcérskym spoločnostiam pokyny alebo že požadovali, resp. dokonca získali informácie o ich nákupnej politike.

124 Komisia navrhuje zamietnuť túto časť prvého žalobného dôvodu.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

125 Na úvod treba poznamenať, ako bolo pripomenuté v bodoch 86 a 87 vyššie, že pokiaľ celé základné imanie dcérskej spoločnosti vlastní jej materská spoločnosť, Komisia môže predpokladať, že materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie tejto dcérskej spoločnosti, pričom nemusí podávať ďalšie dôkazy o tom, že materská spoločnosť skutočne taký vplyv vykonávala alebo že vedela o porušovaní alebo o zapojení uvedenej dcérskej spoločnosti do tohto porušovania. Ide o vyvrátiteľnú domnienku, ktorú možno vyvrátiť dôkazom opaku. Materskej spoločnosti, ktorú Komisia považovala za solidárne zodpovednú za zaplatenie pokuty uloženej jej dcérskej spoločnosti, teda prislúcha, aby túto domnienku vyvrátila dôkazmi, ktorými možno preukázať, že jej dcérska spoločnosť si určuje svoje správanie na trhu nezávisle a že teda tieto dve spoločnosti netvoria jedinú hospodársku jednotku. V opačnom prípade sa výkon kontroly preukáže tým, že domnienka vychádzajúca z vlastníctva celého základného imania nebola vyvrátená (pozri v tomto zmysle rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, body 60 až 62 a citovaná judikatúra; rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, T-175/05, neuverejnený v Zbierke, bod 93).

126 Pri zisťovaní, či dcérska spoločnosť určuje svoje správanie na trhu nezávisle, treba vziať do úvahy všetky relevantné okolnosti súvisiace s hospodárskymi, organizačnými a právnymi väzbami, ktoré spájajú túto dcérsku spoločnosť s materskou spoločnosťou a ktoré sa môžu z prípadu na prípad meniť (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 74, a z 1. júla 2010, Knauf Gips/Komisia, C-407/08 P, Zb. s. I-6375, bod 100).

127 V prejednávanej veci teda treba overiť, či sa Komisia dopustila nesprávneho posúdenia tým, že konštatovala, že argumenty a dôkazy predložené na preukázanie nezávislosti spoločností Transcatab a Dimon Italia pri uplatňovaní ich obchodnej politiky nemôžu dokazovať, že tieto dcérske spoločnosti sa správali nezávisle od svojich materských spoločností a že s nimi netvorili jedinú hospodársku jednotku.

128 Komisia venovala odôvodnenia č. 335 až 346 napadnutého rozhodnutia skúmaniu tvrdení a dôkazov, ktoré predložili spoločnosti SCC a Dimon Inc. v ich odpovediach na oznámenie o výhradách na preukázanie toho, že nevykonávali rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku svojich dcérskych spoločností. Konkrétne v odôvodneniach č. 335 až 340 Komisia skúma a odmieta tvrdenia všeobecnej povahy, ktoré SCC a Dimon Inc. vyvodzujú z toho, že ich dcérske spoločnosti mali celkom nezávislé miestne vedenie. Ďalej v odôvodneniach č. 341 až 346 napadnutého rozhodnutia Komisia skúma a odmieta konkrétnejšie argumenty spoločností SCC a Dimon Inc. na vyvrátenie tejto domnienky.

O všeobecných skutočnostiach uvádzaných na účel vyvrátenia domnienky

129 Spoločnosť Alliance One hneď na úvod tvrdí, že skupiny SCC a Dimon Inc. mali veľmi decentralizovanú štruktúru s celkom nezávislými vlastnými miestnymi vedeniami, na

ktoré boli prenesené všetky funkcie, a to vzhľadom na zvláštnosti trhu so surovým tabakom v každom členskom štáte. Producenti tabaku totiž potrebovali nadviazať osobný vzťah so svojimi zákazníkmi, teda so spracovateľmi, čo *de facto* robí výkon rozhodujúceho vplyvu materskou spoločnosťou nezlučiteľným s potrebami trhu.

130 Ako ale Komisia správne uviedla v odôvodnení č. 338 napadnutého rozhodnutia, skutočnosť, že dcérska spoločnosť má svoje vlastné miestne vedenie a vlastný majetok, sama osebe nepreukazuje, že svoje správanie na trhu určuje vo vzťahu k svojej materskej spoločnosti samostatne. Zverenie riadenia bežnej činnosti miestnemu vedeniu 100 % dcérskej spoločnosti je totiž obvyklou praxou, a preto nemôže dokazovať skutočnú nezávislosť dcérskych spoločností. To isté platí pre argument založený na tom, že spoločnosti SCC a Dimon Inc. pôsobia v desiatkach krajín.

131 Ďalej treba, rovnako ako to urobila Komisia, poukázať na skutočnosť, že spoločnosti SCC a Dimon Inc. stáli v čele vertikálne integrovaných skupín, kde sa dcérske spoločnosti sústreďujú na nákup surového tabaku a materské spoločnosti sa zaoberajú uvádzaním spracovaného tabaku na trh, čo o to viac preukazuje, že spoločnosti Dimon Italia a Transcatab tvorili so svojimi materskými spoločnosťami jedinú hospodársku jednotku (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, Shell/Komisia, T-11/89, Zb. s. II-757, bod 312). V tejto súvislosti nemožno zo skutočnosti, že materské spoločnosti pôsobili na rôznych trhoch a neudržiavali dodávateľsko-odberateľské vzťahy, vyvodzovať žiadny záver. Rozdelenie úloh medzi dcérske spoločnosti a ich materské spoločnosti je totiž vo vertikálne integrovaných skupinách bežnou praxou, ktorá nemôže vyvrátiť domnienku, podľa ktorej spoločnosti SCC a Dimon Inc. skutočne vykonávali rozhodujúci vplyv na správanie spoločnosti Transcatab a spoločnosti Dimon Italia. Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie, že spoločnosť Dimon Italia nepredávala celú svoju produkciou ďalším spoločnostiam zo skupiny Dimon, stačí uviesť, že v rozsahu, v akom tabuľka uvedená v replike potvrdzuje, že v rokoch 1995 až 2000 jej odbyt v rámci skupiny predstavoval 20 až 30 % jej celkového odbytu, tento údaj nie je v rozpore s tým, čo Komisia konštatovala v odôvodnení

č. 340 napadnutého rozhodnutia, teda že predmetné skupiny „často kupujú a uvádzajú na trh tabak nakúpený ich talianskymi dcérskymi spoločnosťami“.

132 Pokiaľ ide o tvrdenie, že žiadny precedens od účastníkov konania nevyžaduje, aby preukázali špecifickosť svojej skupiny ako odôvodnenie nezávislosti dcérskej spoločnosti, stačí konštatovať, že všetky precedensy, ktoré uvádza spoločnosť Alliance One sa týkajú prípadov, keď materská spoločnosť bola uznaná za zodpovednú, a nijako nesúvisia s vyvrátením domnienky. Na druhej strane, hoci v odôvodnení č. 339 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že spoločnosti SCC a Dimon Inc. nepodali dôkaz o špecifickosti ich skupiny, skutočnosťou zostáva, že Komisia nijako nevyžadovala, aby bol taký dôkaz predložený. Po posúdení všeobecných argumentov spoločností SCC a Dimon Inc. totiž Komisia iba konštatovala, že tieto spoločnosti sa odvolávali na dôkazy, ktoré nemohli preukázať existenciu osobitnej situácie ich skupín, teda osobitnej situácie odlišujúcej sa od obvyklej, keďže domnienka vychádza práve z dedukcie založenej na pravidle skúsenosti, ktorá by dovoľovala považovať činnosť talianskych dcérskych spoločností za nezávislú od vplyvu ich materských spoločností. Z tohto hľadiska charakteristiky talianskeho trhu so surovým tabakom nemôžu ako také odôvodniť existenciu takejto osobitosti.

O konkrétnych skutočnostiach uvádzaných na účel vyvrátenia domnienky

133 Alliance One uvádza aj konkrétne argumenty týkajúce sa vzťahu medzi spoločnosťou SCC a spoločnosťou Transcatab na jednej strane, a vzťahu medzi spoločnosťou Dimon Inc. a spoločnosťou Dimon Italia na druhej strane, ktoré podľa jej názoru dokazujú, že ani spoločnosť SCC ani spoločnosť Dimon Inc. nevykonávali na svoje talianske dcérske spoločnosti rozhodujúci vplyv.

— O vzťahu medzi spoločnosťou SCC a spoločnosťou Transcatab

134 Alliance One v prvom rade poznamenáva, že predstavenstvo spoločnosti Transcatab sa skladalo najmä z talianskych účtovníkov bez priamej či nepriamej väzby na spoločnosť SCC a že spoločnosť SCC iba formálne vymenovala osoby určené generálnym riaditeľom spoločnosti Transcatab, ktorý bol tiež celkom nezávislý od spoločnosti SCC.

135 Alliance One po druhé zdôrazňuje, že od 4. augusta 1994, teda ešte predtým, ako spoločnosť SCC prevzala úplnú kontrolu nad spoločnosťou Transcatab, o obchodnej politike a všeobecne o „správaní" spoločnosti Transcatab rozhodoval jej generálny riaditeľ (presidente del consiglio di amministrazione e amministratore delegato), ktorému predstavenstvo tejto spoločnosti zverilo všetky právomoci, ktoré mu prislúchajú v zmysle článku 19 jej stanov. Podľa spoločnosti Alliance One skutočnosť, že generálny riaditeľ, ktorý vykonával funkciu v čase porušenia, bol spoločnosťou SCC vymenovaný pred získaním spoločnosti Transcatab, dokazuje, najmä vzhľadom na široké právomoci, ktorými disponuje, že spoločnosť SCC nikdy neovplyvňovala správanie svojej talianskej dcérskej spoločnosti.

136 Treba konštatovať, že Komisia tento argument, ktorý takmer doslovne zodpovedá tomu, čo spoločnosť SCC tvrdila vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, skúmala najmä v odôvodneniach č. 341 a 342 napadnutého rozhodnutia. Komisia spresňuje, že už pred získaním celého základného imania spoločnosti Transcatab spoločnosť SCC túto spoločnosť ovládala spolu so svojim talianskym partnerom a že skutočnosť, že po prevzatí kontroly nevykonala žiadnu zmenu vo vedení tejto spoločnosti, preto nemožno považovať za dôkaz o tom, že potom, čo sa stala výlučným vlastníkom svojej dcérskej spoločnosti, na ňu nevykonávala žiadny vplyv. Komisia ďalej uviedla, že prenesenie výkonných právomocí na generálneho riaditeľa spoločnosti Transcatab, ktorého bolo možné bez dôkazu o opaku dôvodne považovať za vymenovaného

spoločnosťou SCC, nebránilo ostatným členom predstavenstva v tom, aby zastávali výkonné pozície a vykonávali výkonné funkcie.

137 Treba poznamenať, že keďže spoločnosť SSC neuviedla nijaké vysvetlenie, Komisia správne prikladala význam skutočnosti, že táto spoločnosť, ktorá keď sa stala jediným akcionárom, mala všetky právomoci na vykonanie čiastočnej či celkovej obnovy predstavenstva, nepodnikla v tomto smere žiadne kroky. Z toho vyplýva, že ponechanie členov predstavenstva, a najmä pána J., vo funkcii možno pripisovať iba rozhodnutiu spoločnosti SCC ako jediného akcionára spoločnosti Transcatab. Okrem toho štátna príslušnosť alebo totožnosť členov predstavenstva nie je pre posúdenie toho, či spoločnosti SCC a Transcatab tvoria hospodársku jednotku, nijako relevantná.

138 Navyše skutočnosť, že jediná osoba, a to generálny riaditeľ, disponuje významnými právomocami, ktoré jej boli delegované predstavenstvom, môže naopak svedčiť o vôli materskej spoločnosti uľahčiť výkon kontroly nad svojou dcérskou spoločnosťou, a to práve obmedzením úlohy predstavenstva iba na okrajové činnosti a sústredením všetkých právomocí do rúk jednej „dôveryhodnej osoby“. Nie je totiž pravdepodobné, ako je to v prípade spoločnosti Transcatab, že by nadnárodná spoločnosť preniesla všetky právomoci dcérskej spoločnosti pôsobiacej na vnútroštátnom trhu – alebo dokonca súhlasila, ako zrejme naznačuje spoločnosť Alliance One, s prenesením právomocí, ku ktorému došlo pred získaním úplnej kontroly – na fyzickú osobu, ktorá konajúc samostatne a údajne bez vymenovania jediným akcionárom, by vyberala členov predstavenstva, čím by zbavila akúkoľvek ďalšiu osobu akéhokoľvek vplyvu na riadenie spoločnosti, a ktorá by *de facto* nikomu nezodpovedala za svoju činnosť nikomu, teda pokiaľ by bolo tvrdenie spoločnosti Alliance One prijaté.

139 Vzhľadom na skutočnosť, že prenesenie právomocí na generálneho riaditeľa dcérskej spoločnosti nie je nijako neobvyklé, také tvrdenie nemôže vyvrátiť domnienku o kontrole vykonávanej materskou spoločnosťou nad spoločnosťou Transcatab.

140 Na overenie vierohodnosti tvrdení spoločnosti SCC okrem toho Komisia oprávnene zohľadnila pri posúdení určitých dôkazov predložených spoločnosťou SCC v odpovedi na oznámenie o výhradách dokumenty, aké sú uvedené v odôvodnení č. 342 napadnutého rozhodnutia, ktoré naznačujú, že prinajmenšom jeden ďalší člen predstavenstva, S. M., bol výkonným viceprezidentom spoločnosti, zatiaľ čo pán J. bol jej generálnym riaditeľom, organizoval každotýždňové schôdze s vedúcimi všetkých útvarov spoločnosti na prejednanie jej politiky a vydával pokyny k veľkému množstvo otázok. Tvrdenie spoločnosti Alliance One vychádzajúce z toho, že tieto dokumenty predchádzajú obdobiu porušovania, nemôže obstáť. Treba konštatovať, že ich Komisia použila na posúdenie hodnovernosti tézy spoločnosti SCC uvedenej v jej odpovedi na oznámenie o výhradách a prevzatej spoločnosťou Alliance One do jej písomností, podľa ktorej delegovanie právomocí na generálneho riaditeľa malo za následok zbavenie každej ďalšej osoby akéhokoľvek vplyvu na riadenie spoločnosti. Vzhľadom na to, že tieto dokumenty dokazujú, že v čase, keď už bolo delegovanie právomocí na pána J. vykonané, iný člen predstavenstva spoločnosti Transcatab, v danom prípade S. M., hral významnú úlohu v riadení jej obchodnej politiky, je skutočnosť, že tieto dokumenty sa týkajú obdobia, ktoré predchádzalo porušeniu, irelevantná.

— O vzťahu medzi spoločnosťou Dimon Inc. a spoločnosťou Dimon Italia

141 Pokiaľ ide o vzťah medzi spoločnosťou Dimon Inc. a spoločnosťou Dimon Italia, spoločnosť Alliance One tvrdí, že keď spoločnosť Dimon Inc. získala kontrolu nad svojou talianskou dcérskou spoločnosťou, nevymenovala žiadnych členov jej predstavenstva s výnimkou dvoch osôb, ktoré vykonávali úlohy spojené najmä s finančnými aspektmi a ktoré nemali žiadnu väzbu na nákupnú politiku spoločnosti. Spoločnosť Alliance One ďalej tvrdí, že medzi obomi spoločnosťami nedošlo k žiadnemu personálnemu prepojeniu, najmä medzi riaditeľmi, nákupným tímom alebo členmi predstavenstva spoločnosti Dimon Italia a riaditeľmi alebo členmi predstavenstva spoločnosti Dimon Inc., či inej spoločnosti zo skupiny Dimon. Spoločnosť Alliance One nakoniec zdôrazňuje, že centrálny tím spoločnosti Dimon Inc. neriadil nákupnú stratégiu jej

dcérskych spoločností. Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že na svoju talianskú dcérsku spoločnosť nevykonávala žiadny rozhodujúci vplyv.

142 Komisia však v odôvodnení č. 341 napadnutého rozhodnutia správne voči spoločnosti Dimon Inc. namietla, že táto spoločnosť už ovládala spoločnosť Dimon Italia predtým, než získala celé jej základné imanie. Skutočnosť, že spoločnosť Dimon Inc. po prebratí kontroly nevykonala žiadnu zmenu vo vedení spoločnosti Dimon Italia, teda nemožno považovať za dôkaz o tom, že potom, čo sa spoločnosť Dimon Inc. stala výlučným vlastníkom svojej talianskej dcérskej spoločnosti, už na jej vedenie nevykonávala žiadny vplyv.

143 V tom istom odôvodnení č. 341 *in fine* napadnutého rozhodnutia Komisia ďalej uvádza, že „z odpovede [spoločnosti Dimon Inc.] na oznámenie o výhradách tiež vyplýva, že po roku 1995 sa predstavenstvo skladalo výlučne zo zástupcov skupiny Dimon a že jeden z nich [pán B.] bol plne zapojený do každodenného riadenia podniku“. Zo spisu okrem toho vyplýva, že aj po vymenovaní F. R. do predstavenstva spoločnosti Dimon Italia sa pán B. zaoberal všetkými aspektmi riadenia spoločnosti, vrátane plnenia zmlúv o nákupe surového tabaku.

144 Ako pritom zdôrazňuje Komisia vo vyjadrení k žalobe, toto tvrdenie je samo osebe dostatočným dôkazom, a to aj bez použitia predmetnej domnienky, že spoločnosť Dimon Inc. vykonávala svoju kontrolnú právomoc nad spoločnosťou Dimon Italia. Nakoniec sa nezdá, že by spoločnosť Alliance One spochybňovala, ako to robí spoločnosť Dimon Inc. vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, že potom, čo spoločnosť Dimon Inc. získala výlučnú kontrolu, boli členovia predstavenstva spoločnosti Dimon Italia vymenovaní spoločnosťou Dimon Inc.

145 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na prepojení s miestnym trhom a znalostiach členov predstavenstva o miestnom trhu, odkazuje sa na úvahy uvedené v bode 130 vyššie. Najmä tvrdenie, že „[v]šetky funkcie a právomoci súvisiace s nákupom surového

tabaku v Taliansku boli delegované na miestne vedenie spoločnosti Dimon Italia“, je úplne irelevantné. Aj keby bolo toto tvrdenie správne, skutočnosť, na ktorú poukazuje spoločnosť Alliance One, nijako neznamená, že by spoločnosť Dimon Inc. nebola schopná vykonávať alebo skutočne nevykonávala rozhodujúci vplyv na obchodné správanie spoločnosti Dimon Italia, najmä pokiaľ ide o iné činnosti spoločnosti Dimon Italia než nákup surového tabaku na talianskom trhu. To isté platí pre argument, že medzi riaditeľmi a nákupným tímom spoločnosti Dimon Italia na jednej strane a riaditeľmi spoločnosti Dimon Inc. alebo inej spoločnosti zo skupiny Dimon na strane druhej nedochádzalo k prekrývaniu funkcií.

O skutočnostiach údajne uvádzaných Komisiou na potvrdenie absencie nezávislosti Transcatab a Dimon Italia

146 Alliance One kritizuje odôvodnenia č. 343 až 346 napadnutého rozhodnutia a zastáva názor, že dokumenty, z ktorých vychádza Komisia v prejednávanej veci, sú irelevantné.

147 Vyvodzuje z toho záver, že na jednej strane tieto dokumenty nedokazujú, že by materské spoločnosti boli schopné ovplyvňovať alebo ovplyvňovali správanie spoločností Transcatab a Dimon Italia, a, na druhej strane, že ide o všeobecné dokumenty, ktoré nedokazujú, že by materské spoločnosti o predmetnej kartelovej dohode vedeli.

148 Ako už bolo uvedené v bode 125 vyššie, Komisia môže predpokladať, že materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie dcérskej spoločnosti, pričom nemusí podávať ďalšie dôkazy o tom, že materská spoločnosť skutočne taký vplyv vykonávala alebo že vedela o porušovaní alebo o zapojení uvedenej dcérskej spoločnosti do tohto porušovania.

149 V rozpore s tým, čo uvádza Alliance One, dokumenty uvádzané v predmetných odôvodneniach napadnutého rozhodnutia nemali byť dôkazom o tom, že materské spoločnosti boli schopné ovplyvňovať alebo v praxi ovplyvňovali správanie svojich talianskych dcérskych spoločností, ani preukazovať, že materské spoločnosti o predmetnej kartelovej dohode vedeli. Naopak, Komisia sa obmedzila na to, že niektoré dokumenty, ktoré boli súčasťou správneho spisu, použila na preukázanie úrovne vierohodnosti dôkazov a tvrdení, ktoré spoločnosti SCC a Dimon Inc. predložili vo svojich odpovediach na oznámenie o výhradách s cieľom vyvrátiť domnienku o rozhodujúcom vplyve na svoje dcérske spoločnosti.

150 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že Komisia sa nedopustila pochybenia, keď sa v uvedených odôvodneniach odvolala na dôkazy, ktoré mali preukázať existenciu „komunikačných kanálov“ medzi materskými a dcérskymi spoločnosťami.

151 Zo spisu totiž vyplýva, že existenciu takýchto komunikačných kanálov dokazuje viacero dôkazov.

152 Pokiaľ ide najprv o existenciu komunikačných kanálov medzi spoločnosťami Transcatab a SCC, Komisia oprávnene odkazuje v odôvodnení č. 344 a v poznámke pod čiarou č. 281 napadnutého rozhodnutia na dokumenty, ktoré boli nájdené v kancelárii pána J. a ktoré nasvedčujú tomu, že činnosti spoločnosti Transcatab boli považované za činnosti spoločnosti SCTC s tým, že spoločnosť Transcatab je označovaná buď ako spoločnosť patriaca do skupiny SCC alebo ako spoločnosť v rámci SCTC, a že boli analyzované v rámci činností skupiny zahŕňajúcich predaj produktov skupiny SCC výrobcom cigariet. Skutočnosť, že tieto dokumenty neboli uvedené v oznámení

o výhradách, nemá v tejto súvislosti žiadny význam, keďže ich účelom je iba oponovať tvrdeniu, podľa ktorého medzi materskou a dcérskou spoločnosťou neexistovali žiadne komunikačné kanály. Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Alliance One, že informácie uvedené v týchto dokumentoch spoločnosť SCC použila na účely konsolidácie výsledkov spoločnosti Transcatab, stačí podobne ako to urobila Komisia konštatovať, že predmetné dokumenty nie sú účtovnými dokumentmi určenými na zostavenie výročných správ skupiny, ale dokumentmi o obchodnej činnosti, ktorých účelom určite nie je umožniť spoločnosti SCC konsolidovať výsledky Transcatab.

153 Pokiaľ ide ďalej o existenciu komunikačných kanálov medzi spoločnosťami Dimon Italia a Dimon Inc., Komisia tiež správne odkazuje v odôvodnení č. 345 a v poznámkach pod čiarou č. 282 a č. 283 napadnutého rozhodnutia na pravidelné správy o zbere úrody, ktoré obsahujú informácie o výsledkoch dosiahnutých spoločnosťou Dimon Italia v Taliansku, adresované spoločnostiam zo skupiny Dimon, ktoré vykonávajú nákupy u spoločnosti Dimon Italia, ako aj na ďalšie dokumenty preukazujúce priame zasahovanie vedenia spoločnosti Dimon International a ďalších spoločností zo skupiny Dimon do činností spoločnosti Dimon Italia.

154 Pokiaľ ide na jednej strane o „správy o zbere úrody“ a na druhej strane o „profil Talianska“ vypracovaný spoločnosťou Dimon v januári 2000 (pozri poznámku pod čiarou č. 282 napadnutého rozhodnutia), treba uviesť, že Komisia správne konštatovala, že keďže sa nákupy uskutočňujú najmä vnútri skupiny (odôvodnenie č. 340 napadnutého rozhodnutia), boli tieto dokumenty vypracované pre spoločnosti zo skupiny Dimon, ktoré sa zaoberajú týmito nákupmi. Aj keby tvrdenie spoločnosti Alliance One, že tieto dokumenty boli zaslané zákazníkom mimo skupiny Dimon, bolo správne, nemení to nič na tom, že toto tvrdenie neuvádza, komu boli zaslané, a to o to viac, že tieto správy obsahovali podrobné informácie o nákupe surového tabaku, ako aj dôverné informácie o stratégii a výsledkoch spoločnosti Dimon Italia.

155 Po druhé, pokiaľ ide o dokument vypracovaný spoločnosťou Dimon International, v ktorom sú porovnané zariadenia spoločnosti Dimon Italia a spoločnosti Transcatab (pozri poznámku pod čiarou č. 283 napadnutého rozhodnutia), treba poznamenať, že bez ohľadu na svoj obsah, teda návrh spoločného podniku medzi Transcatab a Dimon v Taliansku, naznačuje, že strategické otázky s dopadom na obchodnú politiku spoločnosti Dimon Italia boli riešené na úrovni skupiny. Bolo teda správne, že tento dokument bol zohľadnený na preukázanie existencie komunikačných kanálov medzi spoločnosťami Dimon Italia a Dimon Inc. s cieľom odporovať tvrdeniu uvádzanému spoločnosťou Dimon Inc., a nie, ako to tvrdí spoločnosť Alliance One, na preukázanie toho, že spoločnosť Dimon Inc. vykonávala rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku spoločnosti Dimon Italia.

156 Pokiaľ ide po tretie o správu bývalého predsedu predstavenstva spoločnosti, pána G. N., s názvom „The Present and Future of Dimon Italia", treba poznamenať, že sa týka najmä nákladov a kvality nákupov od producentov, slabých stránok spoločnosti, jej zariadení, potreby zamestnať nového riaditeľa závodu a vyškoliť ho v „najlepšie vedenom závode spoločnosti Dimon v Južnej Amerike alebo Afrike", odborných schopností členov jeho tímu zodpovedného za nákup a štruktúry jeho riadenia. Ako je uvedené v poznámke pod čiarou č. 283 napadnutého rozhodnutia, táto správa, ktorá bola odoslaná spoločnosti Dimon International a predložená do pozornosti najvyššiemu vedeniu skupiny Dimon, ukazuje, že na úrovni skupiny kolovali podrobné informácie o talianskej dcérskej spoločnosti a o jej obchodnej politike. V tejto súvislosti treba tiež konštatovať, že na strane 4 tejto správy sa pán G. N. sťažuje na „nové, podľa [jeho] názoru neprimerané požiadavky spoločnosti Dimon International týkajúce sa správ o všetkých aspektoch činností [dcérskej spoločnosti]". Na tej istej strane uvádza, že hoci je pán B. jedným z najlepších v Európe v oblasti vzťahov so zákazníkmi, táto výhoda spoločnosti „čím ďalej tým viac stráca svoj význam, keďže organizácia Dimon Spojené kráľovstvo posilňuje svoju kontrolu nad odbytom všetkých spoločností skupiny". V sprievodnom e-maile k správe sa uvádza, že otázky, ktoré sa v súčasnosti vynárajú na úrovni spoločnosti Dimon Italia, môžu byť vyriešené vedením tejto spoločnosti „pod patronátom spoločnosti Dimon International", a navrhuje sa „oprávniť vedenie spoločnosti Dimon Italia, aby pokračovalo v procese reorganizácie spoločnosti". Skutočnosť, na ktorú poukazuje spoločnosť Alliance One, a to, že predseda predstavenstva spoločnosti Dimon Italia túto správu vypracoval ako záverečné hodnotenie jeho funkčného obdobia nemení nič na závere, že aj vzhľadom na svoj obsah preukazuje existenciu „komunikačných kanálov" medzi spoločnosťou Dimon Italia a jej materskou spoločnosťou.

157 Pokiaľ ide po štvrté o výmenu informácií medzi spoločnosťou Dimon Italia a G. S., treba uviesť, ako správne spresnila Komisia v poznámke pod čiarou č. 283 napadnutého rozhodnutia, že zo spisu vyplýva, že táto komunikácia obsahovala podrobné informácie o činnostiach spoločnosti Dimon Italia a pokyny, ktoré táto spoločnosť dostala vo vzťahu k niektorým obchodným činnostiam.

158 V tejto súvislosti treba najprv konštatovať, že pokiaľ ide o úlohu pána S. v rámci skupiny Dimon, napadnuté rozhodnutie neprekračuje rámec toho, čo pripúšťa samotná spoločnosť Alliance One, keď tvrdí, že bol vedúcim zodpovedným za koordináciu predaja spracovaného tabaku v Európe. Zo spisu tiež vyplýva, že pán S. zastával v rámci skupiny funkciu „regionálneho výkonného riaditeľa pre Európu“ (pozri napríklad „profil Talianska“ vypracovaný spoločnosťou Dimon v januári 2000), a že ako taký bol jedným z hlavných vedúcich činiteľov skupiny Dimon. Z e-mailu, ktorý mu zaslal pán B., predseda predstavenstva spoločnosti Dimon Italia, tiež vyplýva, že pán S. sa mal stretnúť s predsedom predstavenstva spoločnosti Deltafina, aby si ním prediskutoval „budúce perspektívy“.

159 Hoci pán S. bol formálne iba zamestnancom jednej zo spoločností skupiny Dimon, ako tvrdí spoločnosť Alliance One, skutočnosťou zostáva, že funkcie, ktoré vykonával, a zodpovednosť, ktorú niesol v rámci skupiny, boli veľmi vysoké, najmä preto, že sa týkali jedného z hlavných odvetví činnosti tejto skupiny a celého územia Európy.

160 Skutočnosť, že pán S. bol vzhľadom na svoju úlohu v rámci skupiny priamo a osobne informovaný o činnostiach spoločnosti Dimon Italia, preto môže iba potvrdzovať, že medzi touto spoločnosťou a jej materskou spoločnosťou existovali významné komunikačné kanály.

161 V tejto súvislosti, pokiaľ ide o e-mail, ktorý pán B. zaslal pánovi S., a ktorý odkazoval na každoročnú schôdzu predstavenstva, treba konštatovať, že v rozpore s tým, čo uvádza spoločnosť Alliance One, tento dokument sa zjavne nevzťahuje na zostavenie alebo konsolidáciu účtovnej závierky spoločnosti Dimon Italia a obsahuje strategické informácie o jej činnostiach a o jej postavení v porovnaní s konkurentmi.

162 Pokiaľ ide po druhé o dokument obsahujúci „powerpointovú" prezentáciu na účely stretnutia APTI, ktorý pán B. tiež zaslal pánovi S., stačí konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí spoločnosť Alliance One, z tohto dokumentu vyplýva, že na tomto stretnutí sa rokovalo o cenách (pozri v tejto súvislosti odôvodnenie č. 213 napadnutého rozhodnutia). V sprievodnom e-maile pán B. informuje pána S. o účele tohto stretnutia a zmieňuje sa tiež o stretnutí pána M. M. zo spoločnosti Deltafina s pánom S.

163 Pokiaľ ide po tretie o e-mail, ktorý zaslal pán C., a ktorého adresátmi boli páni S. a B., treba konštatovať, že nastoľuje vzťah medzi nákupom a odbytom, keďže sa v ňom uvádza:

„Nová nákupná stratégia [spoločnosti Dimon Italia] si bude vyžadovať podporu a účasť európskeho výkonného vedenia spoločnosti Dimon, keďže by to mohlo mať významný dopad na náš odbyt."

164 Nakoniec pokiaľ ide o e-mail pána B. z 10. mája 2001, ktorého adresátom bol pán S. (pozri tiež odôvodnenie 209 napadnutého rozhodnutia), treba konštatovať, že ukazuje, že pán S. prijímal podrobné informácie o obchodnej politike spoločnosti Dimon Italia súvisiace najmä s nákupnou činnosťou, vrátane informácii o aspektoch relevantných na účely kartelovej dohody.

O výklade dôkazov, ktoré môžu vyvrátiť domnienku z hľadiska judikatúry

165 Rozsudok z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, podľa spoločnosti Alliance One objasnil „povahu dôkazov alebo tvrdení, ktoré musí materská spoločnosť predložiť na vyvrátenie domnienky". Spoločnosť Alliance One v tejto súvislosti identifikovala dve skupiny faktorov, z ktorých prvá sa týka správania dcérskej spoločnosti na trhu a druhá hospodárskych, organizačných a právnych väzieb medzi dcérskou a materskou spoločnosťou, a zastáva názor, že v prípade prvej skupiny sa nespochybňuje, že spoločnosti SCC a Dimon Inc. preukázali, že ich dcérske spoločnosti konali na trhu nezávisle.

166 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že jediné relevantné faktory, ktoré sú uvedené v rozsudku z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i/Komisia, už citovanom v bode 80 vyššie, sú „hospodárske, organizačné a právne väzby", ktoré spájajú materskú spoločnosť s jej dcérskou spoločnosťou (pozri bod 126 vyššie).

167 Výklad, ktorý navrhuje spoločnosť Alliance One pre faktory súvisiace s týmito väzbami z hľadiska rozsudku Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Metsä-Serla a i./Komisia (T-339/94 až T-342/94, Zb. s. II-1727) a rozsudkov Súdneho dvora z 2. októbra 2003, Aristrain/Komisia (C-196/99 P, Zb. s. I-11005), a Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaného v bode 80 vyššie, treba odmietnuť. Podľa spoločnosti Alliance One z týchto rozsudkov vyplýva, že akákoľvek hospodárska, organizačná alebo právna väzba nestačí na vyslovenie záveru, že materská spoločnosť je zodpovedná za správanie svojej dcérskej spoločnosti, ale že to umožňujú iba tie z väzieb, ktoré môžu spájať správanie dcérskej spoločnosti a pokyny materskej spoločnosti.

168 Pokiaľ pritom ide po prvé o úryvky z rozsudku Metsä-Serla a i./Komisia, už citovaného v bode 167 vyššie, treba pripomenúť, že v predmetnej veci išlo o združenie, Finnboard, ktoré už svojou definíciou nebolo dcérskou spoločnosťou a nemohlo byť ani

súčasťou podniku, a ani mať vlastnú obchodnú politiku (pokiaľ ide o presnú povahu právneho vzťahu medzi uvedeným združením a jeho členmi, pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Finnboard/Komisia, T-338/94, Zb. s. II-1617, body 271 až 281). Pokiaľ ide po druhé o výňatky z rozsudkov Dansk Rørindustri/Komisia, už citovaného v bode 79 vyššie, a Aristrain/Komisia, už citovaného v bode 167 vyššie, treba poznamenať, že sa netýkajú problematiky pripísania zodpovednosti materskej spoločnosti. Konanie, v ktorom bol vyhlásený rozsudok Dansk Rørindustri, už citovaný v bode 80 vyššie, sa totiž týka zodpovednosti spoločností Henss a Isoplus, ktoré nemali spoločnú materskú spoločnosť (pozri v tejto súvislosti rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, HFB a i./Komisia, T-9/99, Zb. s. II-1487, body 55 až 61). Rovnako vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Aristrain/Komisia, už citovaný v bode 167 vyššie, Súdny dvor odmietol, aby bola zodpovednosť za správanie dcérskej spoločnosti pripísaná „sesterskej" spoločnosti, ktorá nebola identifikovaná ako právnická osoba, ktorá by stála na čele skupiny (pozri v tomto zmysle najmä Aristrain/Komisia, už citovaný v bode 167 vyššie, bod 98).

169 V konečnom dôsledku, ako správne zdôrazňuje Komisia, veci, v ktorých boli vyhlásené tri rozsudky, ktorých sa dovoláva spoločnosť Alliance One, sa nijako netýkajú otázky pripísania zodpovednosti za protiprávne správanie dcérskej spoločnosti jej materskej spoločnosti. Tieto tri rozsudky sa obmedzujú na to, že v odlišných situáciách objasňujú, kedy môže byť solidárna zodpovednosť založená, a to aj v prípade, keď medzi spoločnosťami chýba vzťah ovládania. Z toho vyplýva, že sa na ne spoločnosť Alliance One nemôže úspešne odvolávať.

170 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba prijať záver, že domnienka, podľa ktorej spoločnosti SCC a Dimon Inc. skutočne vykonávali rozhodujúci vplyv na správanie svojich dcérskych spoločností, nebola vyvrátená dostatočnými dôkazmi. Druhá časť tohto žalobného dôvodu musí byť preto zamietnutá.

3. *O tretej časti založenej na porušení práva na obhajobu*

171 Tretia časť prvého žalobného dôvodu sa v podstate delí na dve výhrady. Prvá výhrada vychádza z toho, že v súvislosti so zodpovednosťou materských spoločností Komisia údajne založila napadnuté rozhodnutie na dokumentoch, ktoré nespomenula v oznámení o výhradách. Druhá výhrada vychádza z toho, že Komisia tiež porušila právo spoločností SCC a Dimon Inc. na obhajobu tým, že na preukázanie ich zodpovednosti použila nedostupné dokumenty.

172 Na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu však Alliance One upustila od svojej druhej výhrady, o čom sa vykonal zápis v zápisnici z pojednávania. V dôsledku toho netreba túto výhradu skúmať.

a) Tvrdenia účastníkov konania

173 Alliance One spochybňuje tvrdenia, ktoré Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí na vyvrátenie dôkazov predložených spoločnosťami SCC a Dimon Inc. Spoločnosť Alliance One tvrdí, že Komisia porušila právo týchto spoločností na obhajobu, a tým aj jej vlastné právo na obhajobu. Konkrétne tvrdí, že Komisia svoje rozhodnutie o zodpovednosti materských spoločností založila na dokumentoch, ktoré neboli v oznámení o výhradách ani spomenuté.

174 V tejto súvislosti Alliance One po prvé pripomína, že spoločnosť SCC ani spoločnosť Dimon Inc. sa nemohli k uvedeným dokumentom vyjadriť, pretože Komisia ich nikdy neinformovala o význame, aký by im mohla udeliť. Podľa spoločnosti Alliance One sa teda spoločnosti SCC a Dimon Inc. domnievali, že tieto dokumenty sú v prejednávanej veci irelevantné, a vo svojich odpovediach na oznámenie o výhradách sa k nim

nevyjadrili. Podľa judikatúry Súdneho dvora z toho vyplýva, že také dokumenty nie sú voči Alliance One prípustnými dôkazmi, pretože nemala možnosť vyjadriť sa k nim, pričom skutočnosť, že účastníci konania tieto dokumenty poznajú, nestačí na vyslovenie záveru, že sa k nim mohli v odpovediach na oznámenie o výhradách vyjadriť.

175 Spoločnosť Alliance One v replike spochybňuje tvrdenie Komisie o tom, že povaha výhrad zostala nezmenená. Na základe porovnania oznámenia o výhradách a napadnutého rozhodnutia spoločnosť Alliance One zdôrazňuje, že najmä v odôvodneniach č. 339 až 343 napadnutého rozhodnutia Komisia doplnila niekoľko skutočností a odkázala na dokumenty v neprospech, ktoré predtým neboli spomenuté. „Povaha výhrad" sa tak zmenila zo všeobecnej domnienky o rozhodujúcom vplyve na záver o skutočnom výkone takého vplyvu založenom na týchto nových dokumentoch. Podľa judikatúry sa však Komisia nemôže dovolávať dôkazov, ktoré nie sú uvedené v oznámení o výhradách, bez toho, aby dala dotknutým podnikom príležitosť, aby sa k týmto novým dokumentom vyjadrili. Vzhľadom na to, že tieto dokumenty podľa spoločnosti Alliance One predstavovali jediné dôkazy, z ktorých vychádzala Komisia, zodpovednosť materských spoločností podľa jej názoru nebola preukázaná a napadnuté rozhodnutie musí byť v tejto časti zrušené.

176 Alliance One okrem toho v replike uvádza, že dokumenty 2894 až 2902, na ktoré Komisia poukazuje po prvý krát až vo vyjadrení k žalobe, sú nové a sú teda neprípustné a ďalej skutočnosť, že tým, že vo vyjadrení k žalobe voľne reinterpretovala e-mail pána B. z 10. mája 2001, ktorého adresátom bol pán S., v tom zmysle, že obsahuje dôkaz o tom, že spoločnosť Dimon Inc. bola informovaná o aktivitách kartelu, Komisia predložila celkom novú a teda neprípustnú výhradu.

177 Komisia navrhuje zamietnuť túto časť prvého žalobného dôvodu.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

178 Treba pripomenúť, že dodržiavanie práva na obhajobu pri vedení správneho konania v oblasti politiky hospodárskej súťaže predstavuje všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorej dodržiavanie zabezpečujú súdy Únie (pozri rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2009, Prym a Prym Consumer/Komisia, C-534/07 P, Zb. s. I-7415, bod 26 a citovaná judikatúra).

179 Podľa ustálenej judikatúry dodržiavanie práva na obhajobu vyžaduje, aby podnik, proti ktorému sa vedie vyšetrovanie, mal možnosť v rámci správneho konania účinne vyjadriť svoje stanovisko k pravdivosti a relevantnosti jednak skutkových okolností a okolností, ktorých sa dovoláva, ako aj dokumentov, o ktoré Komisia oprela svoje zistenie existencie porušenia Zmluvy (rozsudky Súdneho dvora zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, bod 10 a zo 6. apríla 1995, BPB Industries a British Gypsum/Komisia, C-310/93 P, Zb. s. I-865, bod 21).

180 Článok 27 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 túto zásadu odráža, keďže stanovuje, že účastníkom konania sa zašle oznámenie o výhradách, ktoré musí jasne uviesť všetky podstatné okolnosti, z ktorých Komisia v tomto štádiu konania vychádza (pozri v tomto zmysle rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 67), aby mohli dotknuté osoby skutočne zistiť, aké konanie im Komisia vytýka, a uplatniť svoju obhajobu ešte predtým, ako Komisia prijme konečné rozhodnutie. Táto požiadavka je dodržaná vtedy, pokiaľ uvedené rozhodnutie nepripisuje dotknutým osobám iné porušenia, než sú porušenia uvedené v oznámení o výhradách, a obsahuje len skutočnosti, ku ktorým sa dotknuté osoby mali možnosť vyjadriť (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb. s. II-913, bod 109 a citovaná judikatúra).

181 Toto oznámenie však môže byť urobené stručne a konečné rozhodnutie nemusí byť nevyhnutne kópiou oznámenia o výhradách (rozsudok Musique Diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 179 vyššie, bod 14), pretože oznámenie o výhradách je prípravným dokumentom, ktorého skutkové a právne posúdenie má len predbežnú povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. novembra 1987, British American Tobacco a Reynolds Industries/Komisia, 142/84 a 156/84, Zb. s. 4487, bod 70). Prípustné sú aj doplnenia k oznámeniu o výhradách vykonané vzhľadom na vyjadrenia účastníkov konania, ktorých tvrdenia preukazujú, že naozaj mohli vykonávať svoje práva na obhajobu. Komisia takisto môže s ohľadom na správne konanie opraviť alebo doplniť skutkové alebo právne tvrdenia na podporu výhrad, ktoré uviedla (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia, T-86/95, Zb. s. II-1011, bod 448, a z 22. októbra 2002, Schneider Electric/Komisia, T-310/01, Zb. s. II-4071, bod 438).

182 Súdny dvor ďalej spresnil, že zohľadnenie argumentu predloženého podnikom v priebehu správneho konania bez toho, aby mu bolo umožnené sa v tejto súvislosti vyjadriť pred prijatím konečného rozhodnutia, nemôže byť samo osebe porušením práva na obhajobu (uznesenie Súdneho dvora z 10. júla 2001, Irish Sugar/Komisia, C-497/99 P, Zb. s. I-5333, bod 24).

183 Nakoniec treba tiež pripomenúť, že podľa judikatúry dochádza k porušeniu práva na obhajobu vtedy, keď existuje možnosť, že z dôvodu pochybenia Komisie by správne konanie, ktoré Komisia vedie, mohlo mať iný výsledok. Podnik-žalobca preukáže, že k takému porušeniu došlo, pokiaľ dostatočným spôsobom dokáže nie to, že by rozhodnutie Komisie malo odlišný obsah, ale to, že by svoju obhajobu mohol zaistiť lepšie, ak by k pochybeniu nedošlo, napríklad tým, že by na svoju obhajobu mohol použiť dokumenty, ku ktorým mu bol v správnom konaní odopretý prístup (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 2. októbra 2003, Thyssen Stahl/Komisia, C-194/99 P, Zb. s. I-10821, bod 31 a citovaná judikatúra, a Knauf Gips/Komisia, už citovaný v bode 126 vyššie, bod 28).

184 Spoločnosť Alliance One v prejednávanej veci Komisii vytýka, že v napadnutom rozhodnutí vychádzala z dokumentov, ktoré neboli uvedené v oznámení o výhradách. V replike potom dodáva, že Komisia vo vyjadrení k žalobe poukázala na nové dokumenty, ktoré sú podľa nej neprípustné, a že Komisia tiež voľne reinterpretovala dokument, čo považuje za novú, a teda neprípustnú námietku.

185 Treba poznamenať, že v oznámení o výhradách sa Komisia v zásade mohla na odôvodnenie pripísania zodpovednosti SCC a Dimon Inc. za porušenie kartelového práva, ktorého sa dopustili ich 100 % dcérske spoločnosti, obmedziť, vo svetle zásad judikatúry uvedených v bodoch 86 až 88, na preukázanie toho, ako bolo základné imanie rozložené medzi dcérske spoločnosti a materské spoločnosti (pozri body 336 až 338 oznámenia o výhradách). Na základe týchto zásad vyplývajúcich judikatúry bola Komisia povinná vyjadriť sa vo svojom konečnom rozhodnutí k tvrdeniam, ktoré účastník konania uviedol v odpovedi na toto oznámenie (pozri odôvodnenie 335 a nasl. napadnutého rozhodnutia) a ktoré smerovali k vyvráteniu predmetnej domnienky.

186 Okrem toho treba konštatovať, že v rozpore s tým, čo uvádza spoločnosť Alliance One, Komisia v napadnutom rozhodnutí nijako nezmenila, a to ani po právnej ani po skutkovej stránke, výhrady, kritérium, na základe ktorého bola zodpovednosť pripísaná SCC a spoločnosti Dimon Inc., či dôkazy, o ktoré sa opiera. Zo spojeného znenia odôvodnení č. 328 až 334 napadnutého rozhodnutia v tejto súvislosti vyplýva, že Komisia trvala na svojom závere, jasne uvedenom v bodoch 336 až 338 oznámenia o výhradách, podľa ktorého zodpovednosť spoločností SCC a Dimon Inc. vyplýva v zásade z toho, že mali 100 % kontrolu nad svojimi dcérskymi spoločnosťami, čo navyše spoločnosť Alliance One nespochybňuje. Iba v rámci posúdenia tvrdení a dôkazov predložených účastníkmi konania v správnom konaní pri výkone ich práva na obhajobu sa Komisia v odôvodneniach 335 až 346 napadnutého rozhodnutia zaoberala niektorými zvláštnymi aspektmi a dokumentmi týkajúcimi sa vzťahov medzi spoločnosťami SCC a Transcatab a medzi spoločnosťami Dimon Inc. a Dimon Italia a pritom odkazuje na dokumenty, ktoré sa nachádzajú v správnom spise. Posúdenie týchto

aspektov a dokumentov teda nemohlo mať vplyv na účinný výkon práva spoločností SCC a Dimon Inc. na obhajobu, a to o to viac, že k uvedeným dokumentom – ktorými už aj tak v každom prípade disponovali – mali prístup v priebehu správneho konania.

187 Zo spisu nakoniec vyplýva, že spoločnosti SCC a Dimon Inc., ktorých právnym nástupcom je spoločnosť Alliance One, mohli odpovedať na výhradu výslovne uvedenú v oznámení o výhradách, ktoré im bolo zaslané, a predložiť svoju obhajobu pri vypočutí pred vypočúvajúcim úradníkom. Zásada kontradiktórnosti teda bola v priebehu správneho konania rešpektovaná.

188 V každom prípade treba tiež pripomenúť, ako konštatoval Súdny dvor, že keďže Komisia nie je povinná, pokiaľ ide o pripísateľnosť porušenia, predložiť v štádiu oznámenia výhrad iné dôkazy ako dôkaz o tom, že materská spoločnosť vlastní základné imanie svojich dcérskych spoločností, tvrdenie o porušení práva na obhajobu nie je možné prijať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 64).

189 Nakoniec tvrdenie uvádzané v replike, vychádzajúce z neprípustnosti niektorých dokumentov doložených do spisu zo strany Komisie, ako aj z voľnej reinterpretácie jedného z týchto dokumentov, ktorú Komisia vykonala, nemôže obstáť. Toto tvrdenie totiž vychádza z chybného predpokladu, že Komisia uvedené dokumenty používa ako iný dôvod na podopretie svojho konštatovania o zodpovednosti materských spoločností. Ďalej treba konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí spoločnosť Alliance One, dokumenty vypracované spoločnosťou Dimon International, v ktorých sú porovnané zariadenia spoločností Dimon a Transcatab, boli citované v poznámke pod čiarou č. 283 napadnutého rozhodnutia.

190 Preto treba tretiu časť tohto žalobného dôvodu zamietnuť.

4. *O štvrtej časti založenej na porušení pravidiel týkajúcich sa rozdelenia dôkazného bremena*

a) Tvrdenia účastníkov konania

191 Alliance One hneď na úvod pripomína, že keďže Komisia nebola schopná preukázať účasť materských spoločností na karteli, znáša dôkazné bremeno.

192 Aj keby sa v prejednávanej veci pripustilo, že sa uplatní domnienka, nič to nemení na tom, že s ohľadom na skutočnosti uvádzané spoločnosťami SCC a Dimon Inc. v ich odpovediach na oznámenie o výhradách mala ich zodpovednosť aj tak preukázať Komisia.

193 Tieto skutočnosti by totiž vyvrátili domnienky Komisie. Namiesto toho, aby Komisia predložila dostatočné dôkazy na odmietnutie tvrdení spoločností SCC a Dimon Inc., a tým na preukázanie ich zodpovednosti, použila v podstate iné domnienky na vyvrátenie tvrdení či na popretie hodnoty dôkazov, ktoré predložili.

194 Tým, že všetky dôkazy a argumenty spoločností SCC a Dimon Inc. Komisia odmietla iba na základe všeobecných tvrdení o tom, že ju nedokážu presvedčiť, Komisia opomenula rozvinúť adekvátne odôvodnenie vo vzťahu k nim. Podľa spoločnosti Alliance One teda nie je ľahké zistiť, aké skutočnosti popri už poskytnutých skutočnostiach musí podnik predložiť, aby Komisiu presvedčil o tom, že nevykonával žiadny vplyv na dcérsku spoločnosť, v ktorej vlastní celé základné imanie.

195 Komisia tým podľa spoločnosti Alliance One vyžaduje skutočne *probatio diabolica*, teda dôkaz, aký v praxi nemožno predložiť, pretože by to mal byť „negatívny“ dôkaz o tom, že predmetné podniky nezasahovali do rozhodovania svojich dcérskych spoločností.

196 Komisia navrhuje, aby táto časť prvého žalobného dôvodu bola zamietnutá.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

197 Podľa spoločnosti Alliance One v podstate nie je možné, aby materská spoločnosť podala priamy, „pozitívny“ a nevyvrátiteľný dôkaz o nevykonávaní vplyvu na správanie jej dcérskej spoločnosti na trhu, pretože by sa tým požadoval *probatio diabolica*.

198 V tejto súvislosti stačí uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí spoločnosť Alliance One, sa nevyžaduje, aby predmetní účastníci konania podali priamy a nevyvrátiteľný dôkaz o nezávislom správaní dcérskej spoločnosti na trhu, ale iba aby predložili dôkazy, ktorými možno túto nezávislosť preukázať (pozri bod 125 vyššie).

199 Skutočnosť, že spoločnosti Alliance One sa v prejednávanej veci na účely vyvrátenia domnienky zodpovednosti nepodarilo preukázať, že dcérske spoločnosti materských spoločností, ktorých je právnym nástupcom, určovali svoje správanie na trhu nezávisle, neznamená, v rozpore s tým, čo Alliance One uvádza, že uvedená domnienka nemôže byť v žiadnom prípade vyvrátená.

200 Okrem toho treba uviesť, že vzhľadom na povahu domnienky, ktorá umožňuje vyvodiť dôkaz o určitej neznámej skutočnosti z určitej známej skutočnosti, je celkom logické, keď osoba, voči ktorej je domnienka uplatnená, má v zásade podať dôkaz odporujúci predpokladanej skutočnosti. Tento záver však neznamená, že sa domnienka stáva nevyvrátiteľnou, pretože v prejednávanej veci treba tento dôkaz hľadať vo sfére osoby, voči ktorej je domnienka uplatnená.

201 Z toho vyplýva, že tvrdenie Alliance One nie je dôvodné a musí byť zamietnuté.

202 Okrem toho treba odmietnuť tvrdenie, ktoré spoločnosť Alliance One uplatnila v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, podľa ktorého v zmysle znenia rozsudku z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaného v bode 80 vyššie, je jediným dôsledkom vyplývajúcim z uplatniteľnej domnienky obrátenie dôkazného bremena, a nie – ako tvrdí Komisia – že dôkazné bremeno druhej strany je ťažšie než dôkazné bremeno, ktoré znáša Komisia.

203 V prejednávanej veci totiž Komisia neuviedla, aká „úroveň“ dôkazu sa vyžaduje, ale iba konštatovala, že dôkazy predložené spoločnosťami SCC a Dimon Inc. nedokážu domnienku vyvrátiť.

204 Preto treba zamietnuť aj štvrtú časť tohto žalobného dôvodu.

205 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa musí prvý žalobný dôvod zamietnuť ako celok.

B — *O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, ako aj zásady proporcionality, pri stanovení konečnej sumy pokuty*

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

206 Výška pokuty, ktorá bola uložená spoločne a nerozdielne spoločnosti Transcatab, spoločnosti Dimon Italia a spoločnosti Alliance One ako právnej nástupkyni spoločností SCC a Dimon Inc., je podľa spoločnosti Alliance One v rozpore s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, keďže prekračuje hodnotu 10 % obratu každej dcérskej spoločnosti. Vzhľadom na ich obrat predstavovala maximálna suma pokút, ktoré Komisia mohla uložiť, 3,23 milióna eur v prípade spoločnosti Transcatab a 3,99 milióna eur v prípade spoločnosti Dimon Italia, namiesto 14 miliónov eur v prípade spoločnosti Transcatab a 10 miliónov eur v prípade spoločnosti Dimon Italia.

207 Spoločnosť Alliance One ďalej uvádza, že tým, že jej Komisia uložila celkovú pokutu 24 miliónov eur, porušila zásadu proporcionality. Pri stanovení východiskovej čiastky podľa nej Komisia opomenula skutočnosť, že k momentu prijatia napadnutého rozhodnutia spoločnosti SCC a Dimon Inc. už splynuli, a že teda súčasťou novej skupiny bola iba spoločnosť Transcatab, zatiaľ čo spoločnosť Dimon Italia (s jej 10 % podielom na trhu) bola predaná tretím stranám. Vzhľadom na to, že jej zostal iba 10 % podiel na trhu, spoločnosť Alliance One vytýka Komisii, že porušila zásadu proporcionality, keď jej uložila pokutu, ktorej východisková suma bola podobná východiskovej sume stanovenej spoločnosti Deltafina (Universal), napriek tomu, že posledná uvedená spoločnosť mala 25 % podiel na trhu.

208 Komisia navrhuje, aby bol tento žalobný dôvod zamietnutý.

2. *Posúdenie Všeobecným súdom*

209 Tento žalobný dôvod sa delí na dve časti. Spoločnosť Alliance One po prvé Komisii vytýka, že prekročila hodnotu 10 % obratu spoločnosti Transcatab a spoločnosti Dimon Italia. Po druhé jej vytýka, že porušila zásadu proporcionality, keďže východisková suma pokuty, ktorá sa jej týka, sa približuje východiskovej sume stanovenej spoločnosti Deltafina (Universal), a to napriek významnému rozdielu medzi oboma skupinami, pokiaľ ide o podiel na trhu.

210 Pokiaľ ide o prvú časť tohto žalobného dôvodu, treba poznamenať, že úzko súvisí s prvým žalobným dôvodom, keďže zamietnutie prvého žalobného dôvodu má nevyhnutne dopad na dôvodnosť tejto časti prejednávaného žalobného dôvodu. Preto vzhľadom na úvahy, ktoré viedli k zamietnutiu prvého žalobného dôvodu, treba prijať záver, že Komisia sa nedopustila pochybenia, keď ako referenčnú hodnotu pre výpočet maximálnej výšky 10 % obratu stanovenej v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 použila konsolidované obraty spoločnosti Dimon Inc. (ktorá bola počas porušovania materskou spoločnosťou spoločnosti Dimon Italia) a spoločnosti SCC (ktorá bola počas porušovania materskou spoločnosťou spoločnosti Transcatab), ktoré 13. mája 2005 zanikli splynutím a vznikom nového subjektu Alliance One (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 125 vyššie, bod 114).

211 Táto maximálna výška pokuty sa musí vypočítať na základe celkového obratu všetkých spoločností tvoriacich jediný hospodársky subjekt konajúci ako podnik v zmysle článku 81 ES, pretože výlučne celkový obrat spoločností, z ktorých sa tento podnik skladá, môže predstavovať informáciu o veľkosti a hospodárskej sile dotknutého podniku (pozri v tomto zmysle rozsudky HFB a i./Komisia, už citovaný v bode 168 vyššie, body 528 a 529, a z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 125 vyššie, bod 114).

212 Prvú časť druhého žalobného dôvodu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

213 Pokiaľ ide o druhú časť tohto žalobného dôvodu založenú na porušení zásady proporcionality, treba poznamenať, ako správne zdôrazňuje Komisia, že pod zámienkou porušenia zásady proporcionality spoločnosť Alliance One nastoľuje v skutočnosti otázku nástupníctva podnikov. Podstatou toho, čo spoločnosť Alliance One naznačuje, totiž je, že by mala byť uznaná za zodpovednú iba za pokutu uloženú spoločnosti Transcatab (SCC), a nie za pokutu uloženú spoločnosti Dimon Italia, pretože tá – s 10 % podielom na trhu počas porušovania – nepatrila k novej skupine, ale bola pred prijatím napadnutého rozhodnutia predaná tretím osobám.

214 V tejto súvislosti je nesporné, že spoločnosť Alliance One bola uznaná za zodpovednú za porušovanie ako právna nástupkyňa materských spoločností SCC a Dimon Inc. Taký záver vyplýva aj z odôvodnenia č. 349 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého je spoločnosť Alliance One považovaná za adresáta napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že je právnou nástupkyňou skupín (SCC a Dimon Inc.), ku ktorým v čase porušovania patrili spoločnosti Transcatab a Dimon Italia.

215 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry za porušenie v zásade zodpovedá fyzická alebo právnická osoba, ktorá riadila dotknutý podnik v čase, keď došlo k porušeniu, aj keď ku dňu prijatia rozhodnutia konštatujúceho porušenie zodpovedala za prevádzku podniku iná osoba (rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaný v bode 70 vyššie, bod 37; rozsudky Súdu prvého stupňa HFB a i./Komisia, už citovaný v bode 168 vyššie, bod 103 a z 30. septembra 2009, Hoechst/Komisia, T-161/05, Zb. s. II-3555, bod 50).

216 Súdny dvor tiež konštatoval, že ak v prípade subjektu, ktorý sa dopustil porušovania pravidiel hospodárskej súťaže, dôjde k právnej alebo organizačnej zmene, táto zmena nemá nevyhnutne za účinok vytvorenie nového podniku, zbaveného zodpovednosti za správanie subjektu predchodcu, ktoré bolo v rozpore s predpismi hospodárskej súťaže, ak z hospodárskeho hľadiska existuje totožnosť medzi oboma subjektami (pozri rozsudok ETI a i., už citovaný v bode 82 vyššie, Zb. s. I-10893, bod 42, a citovanú judikatúru).

217 Na účely účinného vykonávania právnych predpisov v oblasti hospodárskej súťaže preto môže byť potrebné, aby sa zodpovednosť za protisúťažné správanie výnimočne pripísala novej osobe zodpovednej za riadenie podniku, ktorý sa zúčastnil na karteli, za predpokladu, že z hospodárskeho hľadiska sa môže skutočne považovať za nástupcu pôvodnej osoby (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott k rozsudku ETI a i., už citovanému v bode 82 vyššie, body 75 až 78).

218 Toto kritérium tzv. „hospodárskej kontinuity" sa použije za osobitných okolností, napríklad v prípade, keď právnická osoba zodpovedná za prevádzkovanie podniku prestala po tom, ako došlo k porušeniu, právne existovať (rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 82 vyššie, bod 145).

219 V prejednávanej veci je nesporné, že predmetného porušovania sa dopustili subjekty, ktoré boli v čase vzniku skutkových okolností riadené spoločnosťami SCC a Dimon Inc. Po spáchaní porušovania tieto dva subjekty prestali právne existovať, keďže v roku 2005 vznikol ich splynutím nový subjekt Alliance One.

220 Ak predmetný podnik prestane existovať z dôvodu, že bol prevzatý nadobúdateľom, preberá tento nadobúdateľ jeho aktíva a pasíva vrátane jeho zodpovednosti za porušenie práva hospodárskej súťaže. V takom prípade môže byť zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustil prevzatý podnik, pripísaná nadobúdateľovi (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Zb. s. II-5169, bod 326, a citovaná judikatúra).

221 Práve na základe týchto zásad zostáva spoločnosť Alliance One zodpovednou za porušenie, ktorého sa dopustila spoločnosť Dimon, a to napriek tomu, že posledná uvádzaná spoločnosť bola prevedená na tretie osoby. Situácia spoločnosti Mindo je v tejto súvislosti odlišná, keďže, ako upresnila judikatúra, zásada osobnej zodpovednosti nemôže byť spochybnená zásadou hospodárskej kontinuity v prípade, keď ako v prejednávanej veci podnik zapojený do kartelu bol prevedený na nezávislú tretiu osobu a keď neexistuje štrukturálna väzba medzi pôvodným a novým prevádzkovateľom

(pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 215 vyššie, bod 61).

222 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci Komisia oprávnene pripísala spoločnosti Alliance One porušenie, ktorého sa dopustili spoločnosti Transcatab (SCC) a Dimon Italia (Dimon Inc.).

223 Treba dodať, ako tvrdí Komisia, že je celkom irelevantné odkazovať, ako to robí spoločnosť Alliance One, na jej podiel na trhu v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, keďže podiely na trhu, ktoré slúžili na stanovenie východiskovej sumy pokút, boli, ako vyplýva z odôvodnení č. 372 a 373 napadnutého rozhodnutia, podielmi na trhu podnikov podieľajúcich sa na kartelovej dohode na konci obdobia porušovania, teda v roku 2001.

224 Preto treba zamietnuť aj druhú časť tohto žalobného dôvodu.

225 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa musí druhý žalobný dôvod zamietnuť ako celok.

C — *O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a na nesprávnom skutkovom zistení, ako aj na porušení zásady proporcionality a nedostatku odôvodnenia pri stanovení násobiteľa*

226 Tretí žalobný dôvod sa delí na tri časti. Prvá časť vychádza v podstate z „dostatočného odstrašujúceho účinku“ pokuty, ako aj z rozhodovacej praxe Komisie. Druhá časť vychádza z porušenia zásady proporcionality a z nedostatku odôvodnenia v rozsahu,

v akom bol násobiteľ použitý v prípade spoločnosti Alliance One vyšší než násobiteľ použitý v prípade spoločnosti Deltafina. Tretia časť vychádza z toho, že úvahy, ktorými sa riadila Komisia pri uplatnení násobiteľa v prípade spoločnosti Mindo, boli nekonzistentné.

227 Na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu však Alliance One uviedla, že druhá časť tohto žalobného dôvodu vyplýva z vecnej chyby a že ju berie späť, o čom sa vykonal zápis v zápisnici z pojednávania. V dôsledku toho netreba túto časť žalobného dôvodu skúmať.

1. *O prvej časti založenej na dostatočnom odstrašujúcom účinku a na rozhodovacej praxi Komisie v danej oblasti*

a) Tvrdenia účastníkov konania

228 Alliance One napáda uplatnenie násobiteľa 1,25 na východiskovú sumu pokút uložených spoločnostiam Transcatab a Dimon stanovenú na 10 miliónov eur.

229 Spoločnosť Alliance One najmä zastáva názor, že obrat ich materských spoločností neodôvodňoval použitie násobiteľa a že pokuta vo výške 10 miliónov eur bola v prejednávanej veci vzhľadom na ich veľkosť a vzhľadom na to, že nemali vedomosť o praktikách svojich talianskych dcérskych spoločností na trhu so surovým tabakom, dostatočne odstrašujúca. Podľa nej mala Komisia tiež prihliadnuť k obmedzenej veľkosti geografického trhu dotknutého porušovaním.

230 Spoločnosť Alliance One ďalej odkazuje na rozhodovaciu prax Komisie, pričom vykonáva porovnanie obratov spoločností SCC a Dimon Inc. a úrovne pokút uložených ich dcérskym spoločnostiam s obratmi a úrovňami pokút v prípade podnikov sankcionovaných Komisiou v uvádzaných veciach, aby tak preukázala, že uplatnenie násobiteľa nebolo v prejednávanej veci na dosiahnutie dostatočného odstrašujúceho účinku odôvodnené.

231 Vo svojej replike spoločnosť Alliance One dodáva, že Komisia tým, že uplatnila násobiteľ zvlášť na spoločnosť Transcatab a na spoločnosť Dimon Italia, prekročila hranice svojej diskrečnej právomoci a odchýlila sa tiež od usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia“), podľa ktorých nemožno na nadnárodné skupiny uplatňovať zvýšenie základnej čiastky automaticky, ale iba vtedy, ak si to vyžaduje zabezpečenie dostatočného odstrašujúceho účinku.

232 Alliance One teda vyslovuje záver, že uplatnenie násobiteľa 1,25 na spoločnosti Transcatab a Dimon Italia nie je odôvodnené a žiada v dôsledku toho znížiť výšku pokút.

233 Komisia nesúhlasí s tvrdeniami spoločnosti Alliance One.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

234 Treba pripomenúť, že cieľom sankcií stanovených v článku 23 nariadenia č. 1/2003 je potláčať nedovolené správanie, rovnako ako zabrániť jeho opakovaniu. Odstrašenie je teda účelom pokuty (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2006, BASF/Komisia, T-15/02, Zb. s. II-497, body 218 a 219 a citovanú judikatúru

a rozsudok z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 125 vyššie, bod 150).

235 Potreba zabezpečiť odstrašujúci účinok pokuty vyžaduje, aby výška pokuty bola prispôsobená sledovanému dopadu na podnik, ktorému sa pokuta ukladá, a to tak, aby sa najmä s ohľadom na finančnú spôsobilosť dotknutého podniku nestala nezanedbateľnou alebo naopak neprimeranou, v súlade s požiadavkami vychádzajúcimi na jednej strane z nutnosti zabezpečiť účinnosť pokuty a na druhej strane z dodržiavania zásady proporcionality (rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02, Zb. s. II-897, bod 283; Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 215 vyššie, bod 379, a z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 125 vyššie, bod 154).

236 Treba konštatovať, že Komisia v prejednávanej veci uplatnila, hoci na to výslovne neodkázala, metódu stanovenú v usmerneniach, ktoré uvádzajú odstrašujúci účinok v bode 1 A venovanom závažnosti konania. Konkrétne v štvrtom pododseku tohto bodu sa uvádza, že bude nevyhnutné „stanoviť pokutu na úroveň, ktorá zabezpečí, aby mala pokuta dostatočne odstrašujúci účinok".

237 Tento cieľ sa uvádza v nadpise bodu 2.6.3.2 napadnutého rozhodnutia („Individuálne váhy a odstrašujúci účinok") a najmä v jeho odôvodneniach č. 374 a 375. Komisia sa totiž rozhodla uplatniť násobiteľ 1,5 (teda zvýšenie o 50 %) na východiskovú sumu pokuty stanovenú pre spoločnosť Deltafina (Universal) a násobiteľ 1,25 (teda zvýšenie o 25 %) na východiskovú sumu pokuty stanovenú pre spoločnosti Dimon Italia (Dimon Inc.) a Transcatab (SCC) kvôli účelu zabezpečenia dostatočného odstrašujúceho účinku pokuty, ktorý by chýbal, ak by táto východisková suma mala odrážať len postavenie týchto podnikov na trhu. Komisia vychádzala najmä z celosvetových obratov za rok 2005, teda 3,276 miliardy amerických dolárov (USD), 1,311 miliardy USD a 0,896 miliardy USD, čím chcela zohľadniť „značnú hospodársku a finančnú silu" týchto skupín s prihliadnutím na skutočnosť, že sú tiež hlavnými svetovými obchodníkmi

s tabakom, ktorí pôsobia na rôznych úrovniach činnosti v tabakovom priemysle a na rôznych geografických trhoch.

238 Pokiaľ ide po prvé o tvrdenie, ktoré spoločnosť Alliance One vyvodzuje z už dostatočne odstrašujúcej povahy východiskovej sumy vo výške 10 miliónov eur, treba konštatovať, že uvedená spoločnosť nijako nepodložila svoje tvrdenie, podľa ktorého by výška pokuty bola dostatočná na zabezpečenie odstrašujúceho účinku pokuty aj bez toho, aby bola určená pomocou násobiteľa súvisiaceho s týmto účinkom (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. júna 2010, Lafarge/Komisia, C-413/08 P, Zb. s. I-5361, bod 107).

239 Každopádne treba uviesť, že tento argument je založený na chybnom predpoklade, že zvýšenie predmetnej pokuty spočíva na posúdení súladu medzi danou výškou pokuty a odstrašujúcim účelom pokuty posudzovanom z hľadiska veľkosti a celkových zdrojov podniku.

240 Z napadnutého rozhodnutia však nevyplýva, že by zohľadnenie veľkosti a celkových zdrojov na účely odstrašenia patrilo do takého posúdenia. Zvýšením východiskových súm v odôvodnení č. 376 napadnutého rozhodnutia Komisia bez ohľadu na výšku týchto súm v skutočnosti iba uplatnila na zabezpečenie odstrašujúceho účinku pokuty diferencované zaobchádzanie s členmi toho istého kartelu, aby zohľadnila spôsob, akým sú skutočne dotknutí pokutou. Táto diferenciácia je vykonaná prostredníctvom násobiteľov stanovených s prihliadnutím na veľkosť a celkové zdroje podnikov bez ohľadu na výšku súm, na ktoré sa tieto násobitele uplatňujú (pozri v tomto zmysle rozsudok BASF/Komisia, už citovaný v bode 234 vyššie, body 241).

241 Preto treba konštatovať, že Komisia správne zastávala názor, že vzhľadom na veľkosť a celkové zdroje skupín SCC a Dimon Inc., posudzované s pomocou celkového

obratu za hospodársky rok končiaci 31. marca 2005, bolo potrebné voči nim uplatniť na účely odstrašenia faktor zvýšenia pokuty, a zároveň na rozdiel od toho, čo tvrdí spoločnosť Alliance One, nemohla byť otázka vedomosti o správaní ich talianskych dcérskych spoločností považovaná za akokoľvek významnú (pozri v tejto súvislosti bod 125 vyššie).

242 Pokiaľ ide po druhé o tvrdenie založené na dostatočnom odstrašujúcom účinku s ohľadom na prax Komisie v oblasti stanovenia násobiteľov, stačí zdôrazniť, že predchádzajúca rozhodovacia prax Komisie sama osebe netvorí právny rámec pre pokuty v oblasti hospodárskej súťaže, keďže tento právny rámec je definovaný len v nariadení č. 1/2003 a v usmerneniach (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 24. septembra 2009, Erste Group Bank a i./Komisia, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Zb. s. I-8681, bod 233, a citovanú judikatúru, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003, Michelin/Komisia, T-203/01, Zb. s. II-4071, bod 292).

243 Pokiaľ ide po tretie o tvrdenie vychádzajúce z veľmi obmedzenej veľkosti geografického trhu, treba najprv poukázať na to, že predmetná kartelová dohoda mala vnútroštátny rozmeru a na rozdiel od toho, čo zrejme naznačuje spoločnosť Alliance One, sa neobmedzovala na regióny produkujúce tabak. Kartelová dohoda vykonávaná spracovateľmi sa totiž týkala trhu nákupu a nie trhu s produkciou, ktorá sa sústreďuje do niektorých regiónov polostrova (pozri odôvodnenie 83 napadnutého rozhodnutia). Ďalej treba v každom prípade poznamenať, že táto otázka v nijakom prípade nesúvisí s použitím násobiteľa. Veľkosť geografického trhu je totiž skutočnosťou, na ktorú Komisia prihliada pri posudzovaní závažnosti porušenia (pozri v prejednávanej veci odôvodnenia č. 365 a 366 napadnutého rozhodnutia). Tento prvok preto zodpovedá objektívnej a vnútornej charakteristike porušenia, zatiaľ čo uplatnenie násobiteľa na účely odstrašenia predpokladá zohľadnenie objektívnych charakteristík účastníkov, ako sú ich veľkosť a ich hospodárske zdroje. Okrem toho samotné znenie bodu 1 A štvrtého pododseku usmernení túto tézu potvrdzuje, keďže zohľadnenie skutočností, ktoré odôvodňujú použitie odstrašujúceho faktoru, sa vykoná bez ohľadu na vlastnú povahu porušenia, jeho skutočný dopad na trh a jeho geografický rozsah

(pozri v tomto zmysle rozsudok Degussa/Komisia, už citovaný v bode 235 vyššie, bod 273). Toto tvrdenie preto musí byť odmietnuté ako irelevantné.

244 Pokiaľ ide po štvrté o tvrdenie uplatnené v replike, podľa ktorého sa Komisia v prejednávanej veci odchýlila od usmernení, keďže usmernenia bránia tomu, aby sa na nadnárodné skupiny automaticky uplatnilo zvýšenie základnej čiastky, treba konštatovať, že tento argument nie je skutkovo podložený. Z napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že pri stanovení východiskovej sumy Komisia najprv posúdila individuálnu váhu každého podniku v závislosti od jeho podielu na trhu a ďalej zohľadnila hospodársku a finančnú silu nadnárodných skupín, ku ktorým podniky, ktoré sa dopustili porušenia, patrili, aby tak tejto sume zabezpečila dostatočný odstrašujúci účinok. Zvýšenie tejto sumy teda v žiadnom prípade nebolo uplatnené automaticky.

245 Vo svetle týchto úvah treba vysloviť záver, že Komisia sa nedopustila pochybenia, keď východiskovú sumu pokút uložených spoločnostiam SCC a Dimon Inc. zvýšila, aby im zabezpečila dostatočný odstrašujúci účinok.

2. *O tretej časti vychádzajúcej z toho, že úvahy, ktorými sa riadila Komisia pri uplatnení násobiteľa na spoločnosť Mindo, boli nekonzistentné*

a) Tvrdenia účastníkov konania

246 Alliance One vytýka Komisii, že neuvažovala konzistentne, keď v prípade spoločnosti Mindo nepoužila žiadny násobiteľ z dôvodu, že táto spoločnosť už na ňu nemala

žiadnu väzbu, a bola teda celkom odlišným podnikom. Vzhľadom na to, že je zodpovedná za pokutu uloženú spoločnosti Dimon Italia (Mindo), tak pokiaľ sa na poslednú uvádzanú spoločnosť neuplatňoval žiadny násobiteľ, nemožno ho o to viac uplatniť na samotnú spoločnosť Alliance One.

247 Uplatnením násobiteľa zvlášť na spoločnosť Dimon Italia a spoločnosť Transcatab z dôvodu, že v čase porušovania patrili ku dvom nadnárodným skupinám, Komisia podľa spoločnosti Alliance One neprihliadla na skutočnosť, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, keď mala byť zaplatená pokuta, bola súčasťou nadnárodnej skupiny už iba spoločnosť Transcatab, zatiaľ čo spoločnosť Dimon Italia bola medzitým predaná.

248 Okrem toho vzhľadom na odstrašujúci účinok, ktorý bol uplatnením násobiteľa sledovaný, možno podľa spoločnosti Alliance One uplatnenie takého násobiteľa odôvodniť len voči spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia, a nie voči spoločnosti, ktorej sa kartelová dohoda vôbec netýkala a ktorej jediná väzba na spoločnosť priamo do kartelu zapojenú je to, že v nej v minulosti vlastnila podiel na základnom imaní.

249 Keďže spoločnosť Mindo neprestala existovať, mal byť na ňu ako na priameho účastníka kartelovej dohody uplatnený násobiteľ. Podľa spoločnosti Alliance One je neprípustným dôsledkom kritéria uplatneného Komisiou to, že spoločnosť, ktorá sa priamo dopustila porušenia, je sankcionovaná menej než spoločnosť, ktorá ju skôr vlastnila a ktorá sa nielen nezúčastnila na kartelovej dohode a nevedela o jej existencii, ale ani s ňou nemala žiadnu väzbu.

250 Nakoniec podľa Alliance One Komisia nemôže považovať dve spoločnosti za solidárne zodpovedné za rôzne a oddelené sumy tej istej pokuty, ako to urobila v prejednávanej veci.

251 Komisia nesúhlasí s tvrdeniami spoločnosti Alliance One.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

252 Na úvod treba uviesť, že Komisia v prejednávanej veci na účely výpočtu násobiteľa oprávnene zohľadnila celkový obrat materských spoločností, teda spoločnosti Dimon Inc. a spoločnosti SCC, a nie iba obrat dotknutých dcérskych spoločností, keďže materská a dcérska spoločnosť, ako bolo uvedené v rámci analýzy prvého žalobného dôvodu, tvorili z hľadiska článku 81 ES jediný podnik (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, BASF a UCB/Komisia, T-101/05 a T-111/05, Zb. s. II-4949, bod 49, a z 18. júna 2008, Hoechst/Komisia, T-410/03, Zb. s. II-881, bod 379). Okrem toho uplatnenie násobiteľa ako odstrašujúceho účinku bolo v prejednávanej veci odôvodnené práve tým, že podniky, ktoré sa dopustili protiprávneho správania, patrili k nadnárodným skupinám (pozri odôvodnenie č. 374 napadnutého rozhodnutia).

253 V poznámke pod čiarou č. 291 k odôvodneniu č. 374 napadnutého rozhodnutia Komisia spresňuje, že uplatnenie násobiteľa v prípade pokuty uloženej spoločnosti Mindo (predtým Dimon Italia) je odôvodnené solidárnou zodpovednosťou spoločnosti Alliance One, zatiaľ čo pokiaľ ide o vlastnú zodpovednosť spoločnosti Mindo, uplatnenie takého násobiteľa odôvodnené nie je, lebo táto spoločnosť prerušila všetky väzby so svojim akcionárom. Vzhľadom na to, že zodpovednosť spoločnosti Mindo musí byť zohľadnená v medziach 10 % jej obratu, však Komisia dospela k záveru, že je zbytočné vypočítavať zvlášť východiskovú sumu pre tento podnik. Z toho vyplýva, že tvrdenie vychádzajúce z toho, že Komisia neprihliadla na situáciu, ktorá existovala v čase prijatia jej rozhodnutia, je skutkovo nepodložené.

254 V odôvodneniach č. 403 a 404 napadnutého rozhodnutia (v bode 2.6.3.6 s nadpisom „Výsledné pokuty a uplatnenie hornej hranice pokuty“) Komisia spresňuje

situáciu spoločnosti Mindo. V odôvodnení č. 404 napadnutého rozhodnutia konkrétne uvádza:

„… [spoločná a nerozdielna] zodpovednosť spoločnosti Mindo (ktorá v súčasnosti nemá žiadne väzby s pôvodnou skupinu Dimon) musí byť zohľadnená v medziach 10 % jej obratu za posledný hospodársky rok (teda 3,99 milióna eur)“.

255 V prípade, že sa hospodárska jednotka medzičasom rozpadla, každý adresát rozhodnutia má právo, aby sa naň individuálne uplatnila predmetná horná hranica (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005, Tokai Carbon a i./Komisia, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, neuverejnený v Zbierke, bod 390, a z 13. septembra 2010, Trioplast Wittenheim/Komisia T-26/06, neuverejnený v Zbierke, bod 113).

256 Treba konštatovať, že otázka uplatnenia násobiteľa na účely odstrašenia v prípade spoločnosti Mindo bola v prejednávanej veci úplne bez praktického dopadu, pretože pokuta, ktorá jej bola uložená, bola obmedzená na 10 % jej obratu. Argument uplatňovaný spoločnosťou Alliance One je v dôsledku toho irelevantný.

257 Celkové zdroje podniku sa musia v každom prípade posúdiť ku dňu uloženia pokuty, aby bol primerane dosiahnutý odstrašujúci účel a to pri rešpektovaní zásady proporcionality, čo spoločnosť Alliance One nespochybňuje (pozri v tomto zmysle rozsudok Degussa/Komisia, už citovaný v bode 235 vyššie, bod 285).

258 Komisii teda nemožno vytýkať, že pri stanovení zvýšenia na základe odstrašujúceho účinku zohľadnila obraty dosiahnuté skupinami, k splynutiu ktorých došlo v dobe od ukončenia porušovania do prijatia napadnutého rozhodnutia.

259 Komisia tiež správne uznala spoločnosť Mindo za solidárne zodpovednú za zaplatenie pokuty spolu so spoločnosťou Alliance One do výšky 3,99 milióna eur, zatiaľ čo posledná uvedená spoločnosť zostáva zodpovedná za zaplatenie celej sumy pokuty, teda 10 miliónov eur.

260 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že tento žalobný dôvod je potrebné tiež zamietnuť.

261 Z toho vyplýva, že žaloba sa musí zamietnuť ako celok bez toho, aby bolo potrebné skúmať prípustnosť druhej a tretej časti žalobného návrhu spoločnosti Alliance One.

O trovách

262 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Alliance One nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Alliance One International, Inc., je povinná nahradiť trovy konania.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 9. septembra 2011.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 5748

A — Správne konanie ..... II - 5749

B — Napadnuté rozhodnutie ..... II - 5751

1. Adresáti napadnutého rozhodnutia ..... II - 5752

2. Určenie výšky pokút ..... II - 5756

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 5762

Právny stav ..... II - 5764

A — O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení pravidiel, podľa ktorých sa porušovanie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, pripíše jej materskej spoločnosti, ako aj na porušení práva na obhajobu ..... II - 5765

1. O prvej časti založenej na porušení pravidiel, podľa ktorých sa správanie dcérskej spoločnosti pripíše jej materskej spoločnosti ..... II - 5765

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 5765

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 5769

2. O druhej časti založenej na neprihliadnutí na dôkazy predložené zo strany SCC a Dimon Inc. na účel vyvrátenia domnienky ..... II - 5774

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 5774

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 5783

O všeobecných skutočnostiach uvádzaných na účel vyvrátenia domnienky ..... II - 5784

O konkrétnych skutočnostiach uvádzaných na účel vyvrátenia domnienky ..... II - 5786

— O vzťahu medzi spoločnosťou SCC a spoločnosťou Transcatab ..... II - 5787

— O vzťahu medzi spoločnosťou Dimon Inc. a spoločnosťou Dimon Italia ..... II - 5789

O skutočnostiach údajne uvádzaných Komisiou na potvrdenie absencie nezávislosti Transcatab a Dimon Italia ..... II - 5791

O výklade dôkazov, ktoré môžu vyvrátiť domnienku z hľadiska judikatúry ..... II - 5797

3. O tretej časti založenej na porušení práva na obhajobu ..... II - 5799

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 5799

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 5801

4. O štvrtej časti založenej na porušení pravidiel týkajúcich sa rozdelenia dôkazného bremena ..... II - 5805

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 5805

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 5806

B — O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, ako aj zásady proporcionality, pri stanovení konečnej sumy pokuty ..... II - 5808

1. Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 5808

2. Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 5809

C — O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a na nesprávnom skutkovom zistení, ako aj na porušení zásady proporcionality a nedostatku odôvodnenia pri stanovení násobiteľa ..... II - 5812

1. O prvej časti založenej na dostatočnom odstrašujúcom účinku a na rozhodovacej praxi Komisie v danej oblasti ..... II - 5813

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 5813

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 5814

2. O tretej časti vychádzajúcej z toho, že úvahy, ktorými sa riadila Komisia pri uplatnení násobiteľa na spoločnosť Mindo, boli nekonzistentné ..... II - 5818

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 5818

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 5820

O trovách ..... II - 5822